Den uforbederlige bibliotekar

Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

ROBERT STORM PETERSEN

ALLE NI

POVL BRANNER – NØRREGADE
KØBENHAVN – MCMXXXVII

ALLE NI

ROBERT STORM PETERSEN

Den udvikler sig 2,50

Snak om en Ting 2,50

Med løst Krudt 2,50

Der stikker noget under . . 2,50

ROBERT STORM PETERSEN

ALLE NI

ILLUSTRERET

POVL BRANNER · NØRREGADE
KØBENHAVN · MCMXXXVII

Copyright 1937
by
Robert Storm Petersen

S. L. MØLLERS BOGTRYK. KBHVN.

TILBAGE TIL NATUREN

Forhenværende Elefantjæger, Fuldmægtig i Kværulantministeriet, Halfred Skummel gjorde Oprør.

Solen stod ind ad Sovekammervinduet, den lyste muntert paa de graa Vægge og lokkede Hr. Skummel til Vinduet — — Himlen var blaa som Frøken Gyldensivs Øjne — aah, den vigtige lille Gaas, der ganske vist skrev saa glimrende paa Maskine, men ellers var saa ubehagelig og spids, at hun ligefrem stak.

Oprør — værs'artig — ikke Tale om, at han vilde paa Kontoret i Dag — for Resten kunde Bogholder Blid og Assistent Stikkelsbær sagtens passe de Par Sager, der var løbende.

Ringrider Puslesen fra Hedehusene kontra Refrænsanger Johan Ludvig Høns.

Sagen havde nu staaet paa i over sejsten Aar, og man var paa alles Parter saa smaat begyndt at blive ked af den. Navnlig voldte det Besvær, at Hr. Høns under Sagens Gang var bleven vok-

sen, saaledes at man maatte sige De til ham, hvilket gav nogen Forvirring under Forhandlingerne.

Iøvrigt blev der fra Kontorets Side gjort saa lidt som muligt ved Affæren, der i al Korthed drejede sig om nogle Injurier, som ogsaa efterhaanden havde forandret sig aldeles, idet de oprindelige under Sagens Gang var blevet i den Grad overtrumfede af andre, saa at man nu mest var tilbøjelig til at henvise Sagen til Oldskriftsselskabet.

Kort og godt — Fuldmægtig Halfred Skummel lod sig henrive til uden Skrupler at telefonere til Kontoret og meddelte, at han vilde blæse dem allesammen et langt Stykke.

Heldigvis var det Rengøringskonen, Fru Morgenrød, der modtog Beskeden, som hun venligst lovede at lade gaa videre.

I den friske Morgenstund rullede Hr. Skummel i sin gamle Fordvogn ud ad Landevejen — ah, hvor var her yndigt — han maatte have Luft — han maatte, om blot en lille Stund, bort fra Byen og det triste, mørke Kontor med Udsigt til en trist og mørk Gaard, paa hvis anden Side laa en lang Række triste og mørke Kontorer.

Han saa for sig den slidte Alpakkajakke, der nu hang ensom paa sit Søm derinde i det ækle lille Vaskerum bag Kontoret. Men ogsaa den

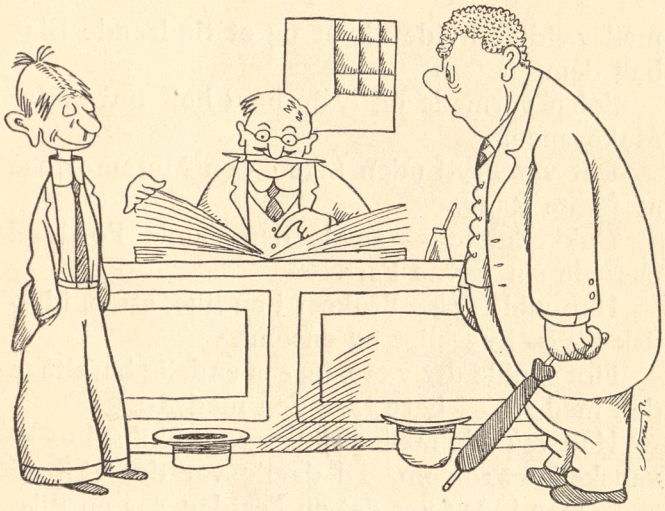

trængte til Hvile, og nu fik den Lov til at hænge dèr med Ærmerne i Ro en hel Dag.

Med Ærmerne i Ro. —

Vognen hoppede paa sine høje Edderkoppeben henad Vejen — saa herligt Vejret var — man mærkede tydeligt Forskellen paa Luften her og den sure, trange Luft i Byen — og da en kraftig landlig Duft fra en Mødding slog ham i Møde, gav den gode Fuldmægtig sig til at synge af Fryd — hvor var her dog herligt — — og han var fri som Fuglen.

Nu drejede Vejen — Landskabet laa milevidt foran ham — Himlen var mægtig at skue,

med vældige hvide Skyer og et tindrende Blaa bag dem.

Solen varmede og lyste ham helt ind under Makosanen.

Det var Fryd uden Lige — en Metamorfose af første Rang.

Dukkedukke — sagde den gamle Ford og passede sin jævne Fart.

Han vilde spise Frokost i en lille, stille, idyllisk By — hyggeligt og ensomt.

Flot skulde det være, og saa endelig bare tage den med Ro — bare tage den med Ro.

Han vaklede mellem Pilsner og Skibsøl — et vanskeligt Problem. Til daglig var det Skibsøl — — men i Dag var det en Festdag, saa en Pilsner var maaske paa sin Plads?

Naa — han udsatte den endelige Afgørelse til senere — det var jo netop det herlige ved det — ikke at vide noget somhelst — lade Tingene komme, som de vilde.

Hvor var her dog smukt — Marker og Huse — alting saa saa venligt ud, og det slog ham, hvor faa Mennesker han egentlig mødte — som ellers til daglig derinde i Byen — — man burde jo leve paa Landet. Skønt, mon han alligevel kunde undvære Kontoret? Uha — Kontoret — — han skyndte sig at tænke paa noget andet.

Men bare det, at gaa bag en Plov — gaa med

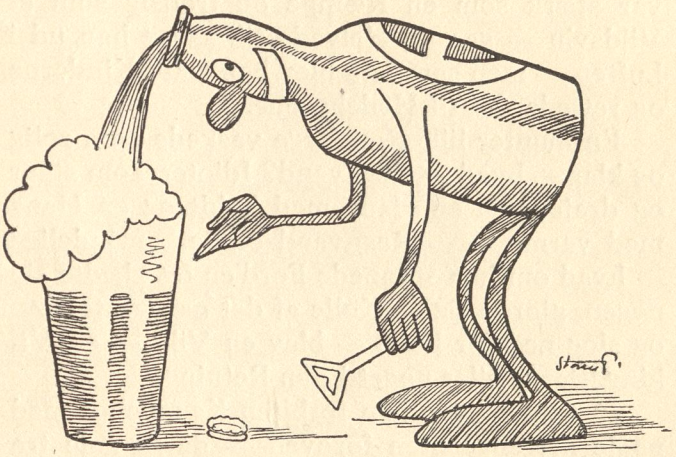

lange Gummistøvler og sige hyp — og saa Maagerne — sikken en Frihed de Maager havde — de var rasende ligeglade, om Kværulantminister Spidskaal kom anstigende med sine evindelige Hornbriller — de vilde blæse ham et langt Stykke — — og det vilde Fuldmægtig Halfred Skummel i høj Grad ogsaa.

Han svang sig i Forden op over Dagliglivets modbydelige brankne Os af Sludder og smaaligt Vrøvl.

I Forbifarten kyssede han i Tankerne hver vuggende Blomst langs Grøftekanten — han indaandede en Urtid af Frihed og Velvære — han

var stærk som en Kæmpe og trodsig som et Vildsvin — gaa ad Helvede til, skreg han ud i Luften — men samtidig blev han rød i Kinderne og rettede det til Hedehusene.

En munter lille Regnbyge vaskede ham rolig og klar — hvad er Regnvand? Idioter, som staar og drejer paa en Hane med koldt og en Hane med varmt — — Regnvand er det oprindelige — hvad om han stoppede Ford'en og klædte sig nøgen, gjorde sig en Kølle af det nærmeste Træ og slog ned for Fode — blev en Vild — en Viking, Barde eller noget i den Retning.

Just nu rullede han forbi en Kæmpehøj med nogle magelige Sten foroven — de lignede tre trætte Sangforeningsmedlemmer, der hvilede ud efter den syttende Bajer.

Han blev rød i Hovedet — saa sig selv, kalveknæet med lille Luftmave, iført Skind og Hængeskæg.

Hum, ja — jaja — maaske paa et Karneval — og navnlig hvis Ministeren optraadte som Nero eller noget i den Retning.

Men hvor var det dog dejligt at fare afsted paa Vejen — Vognen duvede i Svingene — han syntes, han havde set Landskabet paa de Udstillinger i sine unge Dage.

Nu kørte han langs Fjorden, der glitrede i Solen som Sølvpapiret fra den fineste Æske

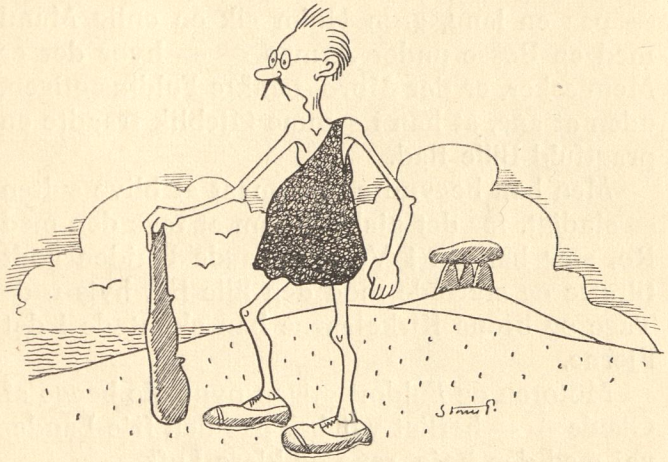

Nordfeld — den løftede ham op i Sædet og fik hans Flip til at blive et Nummer for lille.

Naturen — Kontoret —!

Han stoppede Motoren og skuede ud over Sceneriet — det var skønt — en fuldendt Carl Lund — det var saa ægte, det lignede saa grangiveligt, at det næsten var virkeligt.

Det var Naturen — det var den Verden, han var bestemt til, men nu i Stedet for sad han bag Ryggen af Bogholder Blid, der altid røg en Tobak, som sved modbydeligt i Øjnene — en Slags optrevlet Tovværk.

Maagerne sejlede ud over det blaa Vand —

— paa en lang, grøn Holm gik en enlig Mand med en Bøsse under Armen — — hvor der er Mennesker, er der Mord, tænkte Fuldmægtigen, uden at ane, at han i samme Øjeblik traadte en pragtfuld Bille flad.

Men han begyndte saa smaat at blive sulten — sindigt, for det gjaldt jo om at tage den med Ro, steg han op i Vognen, lagde Plaiden godt tilrette og startede mod den lille By, hvis røde Tage og brune Kirketaarne han skimtede i det Fjerne.

Motoren og Fuldmægtigen nynnede begge af Glæde — — herligt var her paa den frie Landevej med den høje, rene og klare Luft.

Saa kørte han ind i Byen.

Langs den stille Hovedgade, forbi en stor Købmandsgaard, hvor Tønder, Spande, Træskovle og Trillebøre stod i dekorativ Opstilling paa begge Sider af Porten.

Forbi Konditoriet, der saa ud, som om det var forladt af Beboerne allerede for Aartier siden — Apotheket, hvor en graa Kat sad paa Trappen og slikkede sin Pote.

Men ikke et Menneske saa han — — jo, der kom en gammel, hjulbenet Mand ud fra en Port — han bar en stor Kurv under Armen og en solid Kæp i Haanden.

Solen kastede sit milde Lys over den ene

Side af Gaden — alt var Fred — den fuldkomne Idyl.

Saa stoppede Fuldmægtigen foran Hotellet — ret anseligt at se til, men saa stille, saa stille, at han næsten ikke turde aabne Døren og gaa ind. Der var noget drømmeagtigt over det hele. — Sæt han drømte! Sæt han bare var faldet i Søvn i sin Stol paa Kontoret — aah, Sludder — han var jo fri som Fuglen — han var ude paa Eventyr.

Han aabnede Døren til Restauranten og gik ind — men den hyggelige Varme, han havde ventet skulde strømme ham imøde, udeblev — der var koldere end ude paa Gaden.

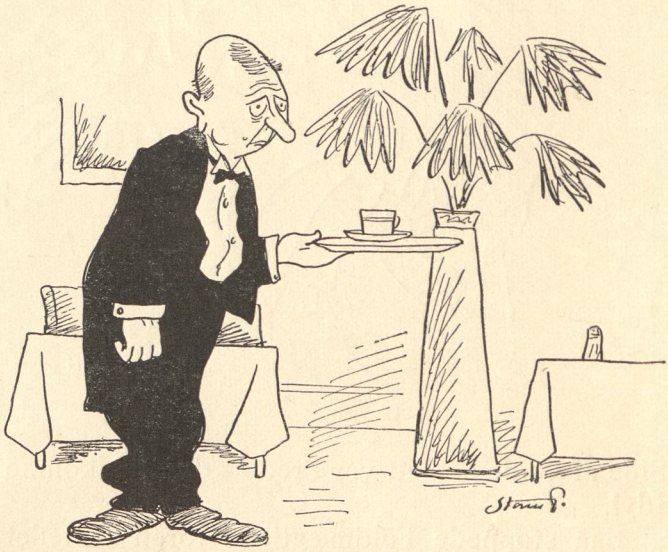

En stor Palme i en Kobberskaal stod paa en Søjle. Palmen var graa af Støv og stak sine spidse Blade truende ud til alle Sider — han maatte bukke Hovedet for at komme forbi den.

En enlig Herre sad i Baggrunden af Lokalet — en skaldet og trist udseende Mand, som læste i en stor Avis og af og til gav en grim harkende Lyd fra sig.

Hum, tænkte Fuldmægtigen — det var dog ækelt — — men saa kom Tjeneren — i Kjole og

sort Slips — en lille, tyndhaaret Mandsling med et bekymret Udtryk.

Fuldmægtigen satte sig ved et Bord — Dugen havde tre Kaffepletter — — det slog ham, at den største af dem lignede Kontorchefen i Profil — hvor var det dog ækelt — onde Aander var her paa Spil.

Sofaen, han satte sig i, hældede ned paa Midten, han sank ned i et Hul, sad alt for lavt, men blev dog siddende.

En Smørrebrødsseddel, mumlede han — og i Mismod og af gammel Vane tilføjede han — og en Skibsøl.

Feststemningen var ved at dunste bort.

Han sad med Blyanten mellem Fingrene og granskede Seddelen — han kendte hele Ramsen — den var fortvivlet ufestelig — og saa var ovenikøbet syv af Delikatesserne strøget

Torskerogn varm — netop lige det, han havde glædet sig til — netop Torskerogn.

Og saa irriterede det ham frygteligt, at Tjeneren lænede sig mod ham med Haanden paa Sofaarmen — hum — — det var virkelig Kontorchefens Profil den Kaffeplet — han skød Seddelen hen over den, og ligesom i en Slags munter Ondskab skrev han med Tryk paa Blyanten et stort Ettal bag Laks, røget — ganske vist var det dyrt, men det var dejligt — bare

rolig, han vilde ikke spare i Dag — han havde gjort Oprør mod Hverdagen.

Blyantstrykket var at se paa Kontorchefens Kaffepletprofil — — Bøf — uden — næh, med Løg, selvfølgelig med Løg — han understregede netop Løg — det saa helt flot ud.

Og saa — ja, hvad saa? — Ost — Ost — — hov, Tunge — ah, saadan et Stykke med Tunge kunde være henrivende, altsaa et Stykke.

Osten kunde vente — maaske var de tre Stykker nok — — bare tage den med Ro.

Den lille Tjener, som til daglig hed Madsen, men af Venner og Bekendte blev kaldt »Hr. Madsen« — forsvandt mod Buffeten — bagfra saa han saa melankolsk ud, at man troede, det var Kjolesættet, der gik af sig selv.

Fuldmægtig Skummel iagttog nu nærmere Lokaliteterne.

Paa Væggen ligeoverfor hang et stort Litografi i Ramme — han bøjede sig fremover og læste under det »Vinterdag i Skoven« — ganske unødvendigt med den Titel — man saa tydeligt, at det ikke var Højsommer.

Paa den anden Væg et Maleri — et ensomt Hus ved en Landevej, signeret W. H. — meget beskedent, Maleriet — men ikke Signaturen — de to Bogstaver var altfor store — ét havde været nok — — underneden et Papskilt — Lim-

fjordsøsters — det var noget misvisende — der var jo ingen Østers paa denne Aarstid — men det blev vel hængende, til de engang kom.

Herren i Baggrunden gav atter denne uhyggelige Harkelyd — den virkede direkte uæstetisk paa Fuldmægtigen — han var ved at tabe Appetitten, men saa kom Madsen med Sagerne — foreløbig blot en lille Tallerken, Kniv, Gaffel og Papirserviet — inde i den varme Haand hvilede en godt forstoppet Saltbøsse.

Hum — Øllet?

En Hof?

Næh, jeg sagde en Skibsøl, Skummel saa koldt paa Madsen — i sit Inderste var han ved at tage en Hof.

Naa, ja — det go're De osse — saa trissede Madsen hen til Lugen og raabte — en Hof!

Gennem Lugen skimtede man en kvindelig Overarm af Tykkelse som Skorstenen paa en Oceandamper — en sur, klam Varme og Lugt af Hvidkaal slog ud i Lokalet.

Herren i Baggrunden var der igen — det begyndte at blive helt ubehageligt.

Kaffepletten — Fuldmægtigen skød Tallerkenen hen over den — men trak den hurtigt tilbage — det var egentlig væmmeligt at spise af en Tallerken, som havde staaet ovenpaa Hovedet af Kontorchefen — Lyd fra Baggrunden.

En Vogn rumlede forbi ude paa Gaden — ud fra Vognen stak Hovederne af nogle Kalve, der laa bastet og bundet i Halmen — der var ved at komme Taarer i Fuldmægtigens Øjne — hele Situationen kvalmede ham — det hele var virkelig mislykket, det hele.

Og saa trak det allevegne fra — ovenpaa flyttede man Møbler, saa det dundrede i hele Huset. Herren i Baggrunden — Skænderi ude fra Køkkenet — den umagelige Sofa, Palmen — den ækle, støvede Palme — Dørenes Farve — Maleriet — Kaffepletten — de uhyggelige Overskrifter i Avisen — alt var væmmeligt — og saa kom Madsen med Smørrebrødet.

Fuldmægtig Halfred Skummel sad parat med Kniv og Gaffel — han glædede sig til dette storslaaede Maaltid — trods alt — og saa Hof'en, som Madsen bragte med — grøn og skøn at skue.

Men snart sank Glæden ned til den dybeste Fortvivlelse.

Laksen var som Huden af en gammel, glemt Haandkuffert — Farven modbydelig bleg og førte Tanken hen paa — uha — — Bøffen raa og senet, Løgene graa og skarpe — fedtede og ækle.

Tungen — aah, den var sejg som en Cyklesaddel, eller som Lapperne i en Pennevisker.

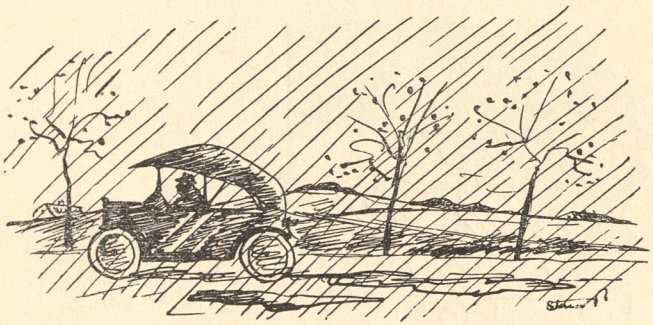

Brødet var koldt og fugtigt — Smørret dovent og uden Smag — aah, han havde glædet sig til tykt, gult Smør. Pilsneren varm — doven og uden Skum.

Aah, hvor var det trist — Manden i Baggrunden var der igen.

Men Skummel besluttede at lade som ingenting — spiste de tre Stykker, medens han i Avisen læste om to Mord og nogle Ulykkestilfælde — —.

Saa kom Madsen af sig selv med Kaffen — Herren i Baggrunden havde et særligt energisk Anfald —.

Kaffen var som Rendestensvand, graa og saa væmmelig, at Skummel i afmægtig Nervøsitet drak den — helt ud — paa Bunden var en underlig graa Substans — — saa skyndte han sig at betale.

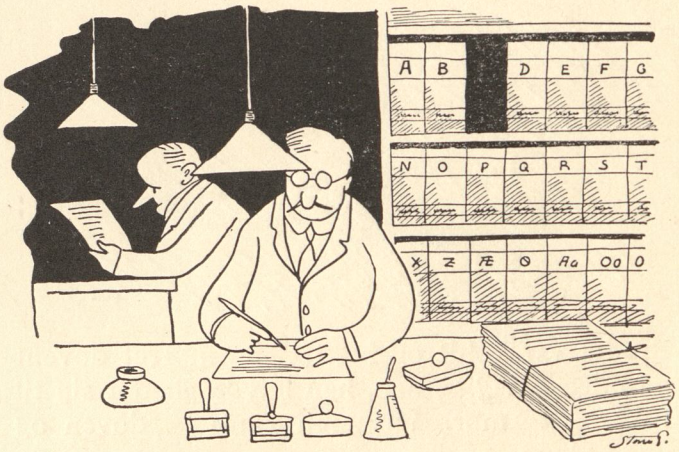

Da han atter sad i sin gamle Ford og rullede hjemad, styrtede Regnen ned, ak ja, tænkte Skummel, det hele er sandelig ogsaa til at græde over.

Næste Dag sad han atter bag Hr. Blid og gennemsaa Dokumenter — dygtig forkølet var han blevet — men alligevel — han følte sig helt hyggelig tilmode i den gamle Alpakkajakke — Blid var jo egentlig en skikkelig Fyr, og det var saamænd Stikkelsboes ogsaa, — ja, om det saa var Frøken Gyldensiv, bare man tog hende paa den rigtige Maade.

Og hvor Frokosten smagte ham — og saa Skibsøllet — herligt.

TILBAGE TIL NATUREN

Han var vendt tilbage til Naturen — til Kontoret, hans Plads her i Livet — vilde han ud, kunde han jo gaa i Biografen.

Det eneste virkelige Ubehag, han havde af sin Udflugt — det store Oprør — var, hvergang han saa Kontorchefen — saa tænkte han paa Kaffepletten — Maden — Manden i Baggrunden — alt det mislykkede og ækle — og saa var den Dag ødelagt.

EN KONGRES

Den aarlige Kongres for »Ned med Rotterne« holdt sin nioghalvfemsindstyvende i Bern. Trods disse mange og lange Aar var man ikke naaet meget videre end i Aaret Attenhundrede og otteogtredive, da Kongressen første Gang samledes i Nørre Snede, hvor man fastslog, at saa var det i Orden. Den ivrigste Forkæmper, Professor Fingertut fra Universitetet i Rudkøbing, omkom desværre ved et Børnebal paa Færøerne, og den højtbegavede Videnskabsmand og Rottefjende Søren Morgensko, Kemiker ved Cyklebanen i Ordrup og Indehaver af flere anerkendende Skrivelser angaaende sine Undersøgelser af Meldrøje i Kommenskringler, var pludselig afrejst til New Zealand uden at ane hvorfor.

Men Kongressen havde endnu kloge Mænd i sin Midte — der var den kendte Distance-Sanger Krudtmøller, berømt for sine pragtfulde Manchetknapper. Kontorchef og Drillepind i Finans-Overhovedkassen, men ogsaa den lille og

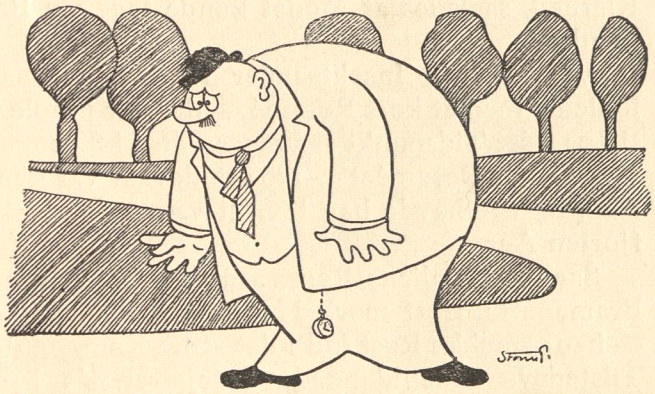

egentlig af Udseende saa ubetydelige Skræddermester Bjergskred lagde et stort Lod i Vægtskaalen.

Kongressens Møde var berammet til Kl. fire — — men man maatte vente en Stund, da det ærede Medlem fra Struer, Hr. Vomsvær gik ude i Parken og saa Rotter, hvilket han altid gjorde efter Frokost — paapasselig som han var — og det kunde ofte trække ud til langt hen paa Dagen, ja, somme sagde endda til hen paa Eftermiddagen.

Endelig blev han af to Betjente ført ind i Salen, og efter at været manet til Ro og Besindighed anbragt siddende med Fødderne i en Balje Iscream kom han ogsaa lidt efter lidt til en vis

Klarhed, saaledes at Mødet kunde tage sin Begyndelse.

Viceværт og Insektsamler H. L. Pudevaar indledte med et kort Resumé — der var imidlertid paa det Tidspunkt saa megen Støj i Salen, at ingen hørte Resuméet — men Pudevaar var ligeglad, og det havde han iøvrigt været de sidste fjorten Aar.

Saa kom Indiens Repræsentant, Rajahen af Bramaputra, iført mørk Hudfarve og Natkjole — hans smukke Røst lød i det store Rum, og de Tilstedeværende klappede begejstret, da han traadte ned fra Talerstolen — de troede, han havde sunget en Revyvise — han blev en Kende rød i Hovedet, men det var vanskeligt at se, da Rødmen blot gjorde ham endnu mørkere i Huden, saaledes at Tinkongen fra Oklahama, James Phineas Gunbrenner, hviskede til sin Nabo — »Nigger« — Olsen, svarede Naboen, den kendte Lygtetænder og Stepdanser fra Nørre Sundby.

Saa blev der et Øjebliks Stilhed i den store Sal.

En lille, uanselig Mand traadte op paa Talerstolen, det var Rotternes Fjende Nr. et — Hønseriejer Mortensen fra Falster.

Ladies and Gentlemen, begyndte han, uden Hensyn til, at der ingen Ladies var tilstede, men

EN KONGRES

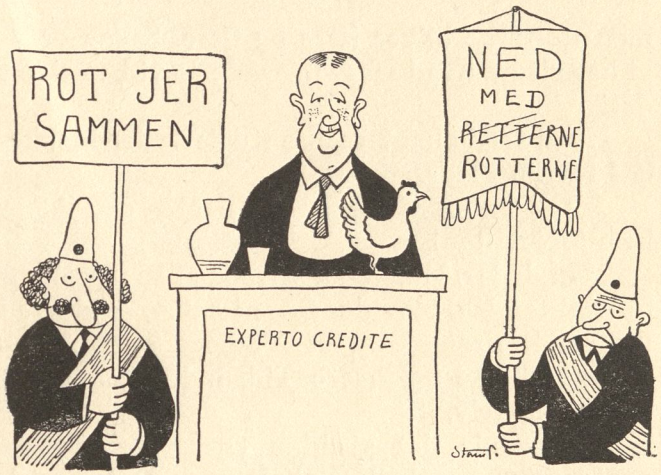

han tænkte, man ved aldrig noget, og Høflighed koster no money, undtagen i Færdselssager, hvor Høflighed kan koste Livet.

Ladies and Gentlemen — vi har nu talt tilbage og frem om Rotternes Udryddelse i ni Dage, iberegnet Frokoster og diverse Kongresmiddage — og der bliver flere og flere — baade Middage og navnlig Rotter — altsaa, jeg spørger bare, hvad kan det nytte, som Cyklereparatør Korsstang sagde, da Pumpen var væk.

Hvad kan det nytte, vi lægger Gift og stiller Fælder — vi udsteder det ene Cirkulære efter det andet, vi faar Grundejerne til at hoppe omkring som Klovner for tre Kroner Kvartalet —

men Rotterne bliver flere og flere. Sagen er — vi har glemt, hvad Darwin sagde — vi har glemt det!

Hvad sagde han? raabte Kuglestøder Hakkebøf fra sin Plads.

Jeg siger jo, vi har glemt det — der ligger hele Molevitten!

Men da Hr. Hakkebøf vovede at spørge, hvor Molevitten laa, blev der Røre i Salen, og derved forsvandt Pressefotograf Vatberg sporløst — han var borte i længere Tid, indtil han fremkaldte sig selv.

Angaaende det sjældne Ord »Molevitten« var det saa mærkeligt, at det paa Dubanesisk betyder, »jeg gi'er en lille én« — saa ikke saa snart var det sagt, før Repræsentanten for Dubanstaten, Shan El Nokomdet, rejste sig og raabte: »Allright, lad os komme ud!«

Dette Udraab skabte atter nogen Uro i Salen, men da det ærede Medlem fra Perth, Sir Nowater, havde danset en Springdans over fire Whiskyflasker, uden at vælte mere end de fem, faldt der atter Ro over Forsamlingen.

Monsieur La Værmedden fra Paris faldt ned af Stolen, man troede, det var af Grin — og det var det ogsaa.

Hønseriejer Mortensen skuede udover Forsamlingen med et Bølgeblik, som paa en Gang

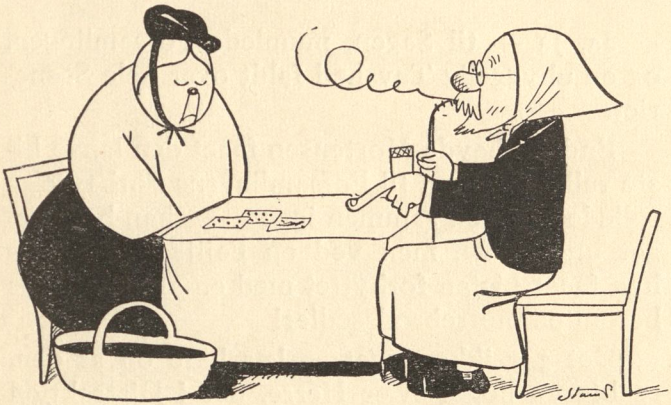

var beaandet og bedugget, og fortsatte — næh, lad Rotterne være Rotter, ialfald foreløbig — men der er andre Ting at drøfte.

Saa gaar jeg, sagde Taarnursfabrikant Dikkeman fra Taarnby — Sæt dig ned, Dikkeman, ingen Sludder, mumlede hans Sidemand, Højskoleforstander Sovseskaal, idet han med sin mægtige Lab af en Haand ligesom slettede Dikkeman ud. (Omtalte Dikkeman blev senere en stor Berømthed indenfor Videnskaben — han paaviste, at Lyden fra et Taarnur var afhængigt af Vejret, og at navnlig Østenvind havde stor Indflydelse paa den store Viser.) Han endte som Spaakone i Helsinge.

Lad nu mig — raabte Mortensen og halede en lang Liste op af Lommen.

Ja, ja — til Sagen, mumlede Forsamlingen, og en uhyggelig Tavshed faldt over hele Sceneriet.

Endelig havde Mortensen faaet den lange Liste rullet op, men til Forsamlingens Forbavselse rullede han den sammen igen — — han bad meget undskylde, men ved en Fejltagelse havde han faaet Listen forbyttet med en af Davidsens berømte Smørrebrødssedler!

Det gør ikke noget — læs bare op af den, raabte en noget svær Herre, der i Distraktion havde sat sig ved Siden af Stolen. Det viste sig at være den kendte Teltholder Bøgeklods.

Mortensen forsøgte en svag Protest — — men da han i sit Indre var en stor Ynder af bemeldte Smørrebrød, gav han efter og begyndte at læse op — — men der var en vis Uro i Salen, fordi en Vegetarianer, Lurblæser van Rod fra Elsass Lothringen, protesterede — det hjalp dog noget, da Mortensen naaede til Radiserne.

Men da han var ude for stegt Lever med Bacon, rejste Teltholderen sig og sagde: Man bliver jo helt brødflov af dette her — jeg gaar lige ud i Byen og ta'er mig en Bid!

Vent lidt, Bøgeklods, raabte et Par digre Herrer, vi gaar med! — Ved Indgangen stod tre tykke Berlinere og en Godsejer fra Ivigtut —

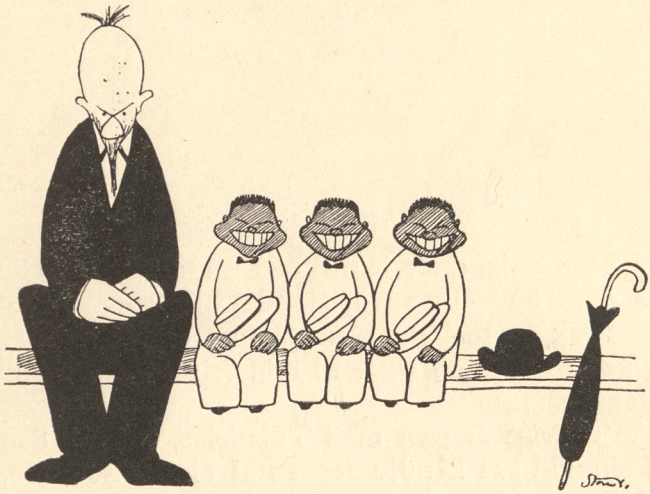

men de sagde ingenting, de havde Vand i Munden.

Efterhaanden som Mortensen kom ned gennem Smørrebrødsseddelen, havde flere af Kongressens Medlemmer sluttet sig til de bortdragne.

Tilbage sad kun Hr. van Rod og tre Siamesere, der ikke forstod et Kuk af det hele.

Hønseriejer Mortensen rullede Sedlen sammen, bukkede høfligt for de fire Herrer og forlod stille Talerstolen.

Saaledes endte den nioghalvfemsindstyvende Kongres.

BARE ROLIG

BARE rolig, siger jeg til mig selv — bare rolig — ha — men tror De, det hjælper?

Ork — tusinde Gange om Dagen gaar jeg paa Lufferne og siger til mig selv — bare rolig Jensen.

Tibirius Jensen med Tilladelse, Søn af den i sin Tid saa kendte Jensen af Firmaet Jensen, Jensen og Jensen.

Ja ork — ser De, det er nu, om jeg saa maa sige, saadan med mig, jeg har det med at ærgre mig — jeg ærgrer mig uafbrudt — og jeg kan ikke fordrage at ærgre mig.

Man kan ærgre sig skaldet og langskægget — og der var en Lygtetænder i Hobro, som ærgrede sig saa grøn, at han blev stillet hen i Vinduet i en Urtepotte.

Det var det, som Napoleon sagde, da han væltede Klaveret.

Men der skal saa lidt til — bare én Draabe og Atlanterhavet løber over — prøv og døm.

Ikke saasnart er Dagen begyndt, før Ærgrel-

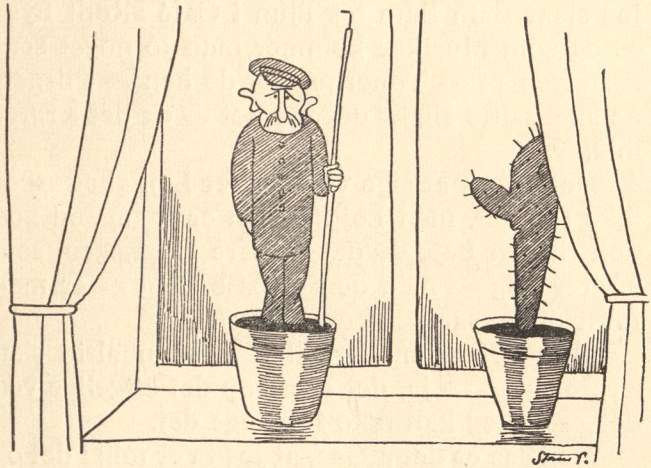

serne osse begynder — det er li'esom, det hører sammen — men ved De noget saa ærgeligt som at blive ringet op Klokken seks om Morgenen, naar man først plejer at staa op Klokken ni-ti — og saa ovenikøbet, at det er et galt Nummer — saadan havde min Svoger, han spillede rask i det kongelige Kapel, det med at ringe midt om Natten — han sagde, han vilde bare høre, om jeg sov — — maa jeg spørge, er det ikke ærgeligt? Eller Klokken syv — om man vil abonnere paa »Fremad March« — uha — naar man ikke skal op før ni — det er da ærgeligt.

For Resten ærgrer det mig, at jeg ikke staar op noget før — men, ja jeg er altsaa Musiker,

jeg slaar Bam Bam og Tjim i Café »Rødt Lys« — og som Musiker kommer man jo noget sent i Vuggen — — Tonerne skal dø hen — Pilsnerne skal sætte sig — det var det — og det ærgrer mig.

Det er saa at sige ved enhver Lejlighed — — ikke for det, men Lejligheden er saamænd god nok til den Leje — det er bare Opgangen, som ærgrer mig — men den er osse slem — er man først oppe, saa.

Men det er nu ærgeligt, at man altid skal ærgre sig — — ja, det er netop det ærgelige ved det — og jeg kan ikke fordrage det.

Men saa er det altsaa, at jeg ta'er mig i det og siger — bare rolig, Jensen — og det ærgrer mig, at jeg siger det, for det hjælper ikke Spor.

Ellers har man jo sit gode Udkomme — det vilde sandelig osse være ærgeligt, hvis man ikke havde det.

Men selvfølgelig, som osse min Kone siger — Jensen, siger hun — du skal ikke ærgre dig over Smaating — og det er netop det, jeg gør — det er det, der ærgrer mig, at det er Smaating.

Bare rolig — ja, Pyt i Pande — det vil jeg nok sige.

Paa Vejen herud stod jeg foran paa Sporvognen — og der stod jeg og ærgrede mig over, at jeg ikke gik — naa, saa stod jeg af ved næste

BARE ROLIG

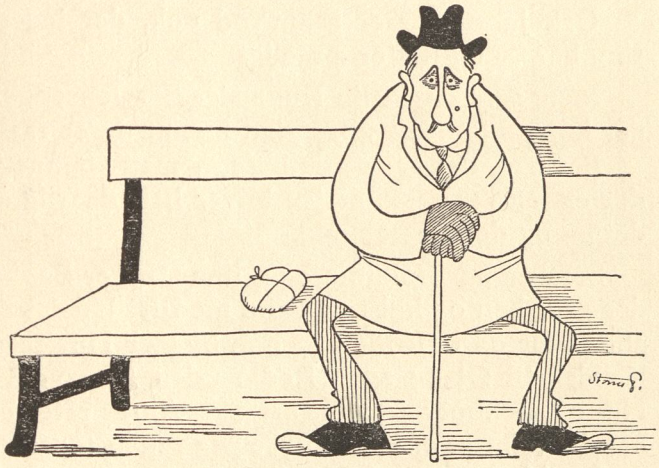

Stoppested, og saa gik jeg og ærgrede mig over, at jeg ikke kørte, da jeg jo havde betalt.

Ja, der kan De selv se, havde jeg blevet ved med at køre, saa havde jeg ærgret mig over, at jeg ikke gik — og da jeg endelig gik, ærgrede jeg mig over, at jeg ikke kørte — mere skal der ikke til, det er det, der er saa ærgeligt.

Jeg plejer gerne at sidde lidt her paa Bænken, inden jeg gaar over i »Rødt Lys« — det er saa fredeligt at sidde og se paa Folk, det er bare ærgeligt, at man ikke kan sidde her noget længere — men man skal jo passe sit og være glad for, at man har noget at bestille.

Ork ja — der er saamænd nok, der ingenting har — og det er ærgeligt.

Men, som osse min Kone siger — Jensen, siger hun — du skal være glad for, at du er rask.

Bevares, det er jeg da osse — men sommetider er jeg saa rask, at jeg bliver helt daarlig af det — og det ærgrer mig.

Som nu ham Zimmerbier, han stryger Bas — der gaar hen og køber Grund med fri Udsigt til alle Sider og i Højden — han bygger Hus med Kælder til Øl og egen Radio uden Hensyn til Na- og Genboer — værs'artig — Aaret efter er han indesluttet af Funkishuse paa seks Etager — er det ikke ærgeligt? Men Zimmerbier var ligeglad — og det ærgrede mig nederdrægtigt.

Jeg blev kasseret som Soldat, det var osse ærgeligt — jeg vilde ha'e været Husar, men jeg var skævbenet — det er jeg forresten endnu, og det ærgrer mig, hvergang jeg tænker paa det.

Jeg tilbød at sidde paa to Heste, en paa hver Side — men de grinede bare ad mig — og det ærgrede mig, saa jeg osse blev rundrygget — værs'go', De kan selv se.

Sikke Tider — de er da osse til at ærgre sig over — bare man tillader sig og hæve Kinderne en Bitte — værs'artig ned paa Plads med dem — ingen Grin, man skal se harmfuld ud — det

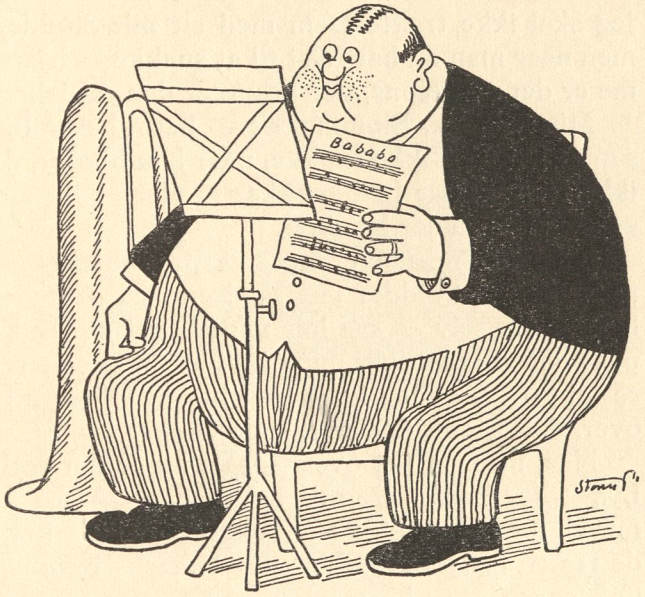

kan maaske lade sig gøre med fuld, men ikke med harm.

Hvad sagde ikke Napoleon — og det var det fine ved ham.

Ærgrelser giver daarligt Stofskifte, har jeg læst noget om — men det er vel nærmest tænkt for Skræddere.

Personligt er Ærgrelser for mig altid en Kilde til Ærgrelser, det er netop det ærgelige ved det.

Man skulde holde sin Mund, skulde man —

jeg skal ikke trætte Dem med alt mit Sludder, men naar man nu har Lyst til at snakke — hjemme er det min Kone, der besørger den Afdeling.

Min Kollega, Blommekær — han blæser Basun — han kan ikke snakke, naar han blæser, og ikke blæse, naar han snakker — det er da ærgeligt. Han holder Kaniner.

Naa, jeg maa over og slaa paa Skindet — naar jeg først sidder paa Pladsen, saa gaar det hele af sig selv — saa har man andet at tænke paa — men jeg griber mig ofte i at sidde og ærgre mig over, at jeg ingenting har at ærgre mig over, det er det, der er saa ærgeligt.

Naa, nu maa jeg over — saa, nu er der rødt Lys — jeg kan ærgre mig gul og grøn — naa — farvel, farvel — det var ærgeligt, at vi ikke kunde faa en længere Sludder — — men — bare rolig, Jensen — — bare rolig.

PROFESSOR HØSTAKS OPLEVELSE

Da Professor Høstak havde afsluttet sit Foredrag om »Den store Dille« (se Samlingen »Der stikker noget under« 1936. »En Krønike«, Side 45.) — begav han sig som sædvanlig hen i Café »De ved Besked« — og indtog en ensom Kop The og fjorten store Glas Rom — han elskede Rom. De andre Professorer ved Læreanstalten havde tudet ham Ørene fulde om Rom — hvor interessant og lærerig — hvor herlig og vederkvægende Rom var — og det blev altsaa til fjorten den Aften.

Saa gled hans Fjederstøvler op paa Fortovet — der var tre Trin op — sommetider flere og sommetider slet ingen — og medens han fjollet havde fløjtet et Par Strofer af »Vupti Gine«, stred han sig af Sted, som orkede han paa Snesko over en Prærie — der var nemlig det mærkelige ved Høstak, at det venstre Ben altid vilde en helt anden Vej end det højre — saa han havde ofte et frygteligt Mas med at finde Rede i

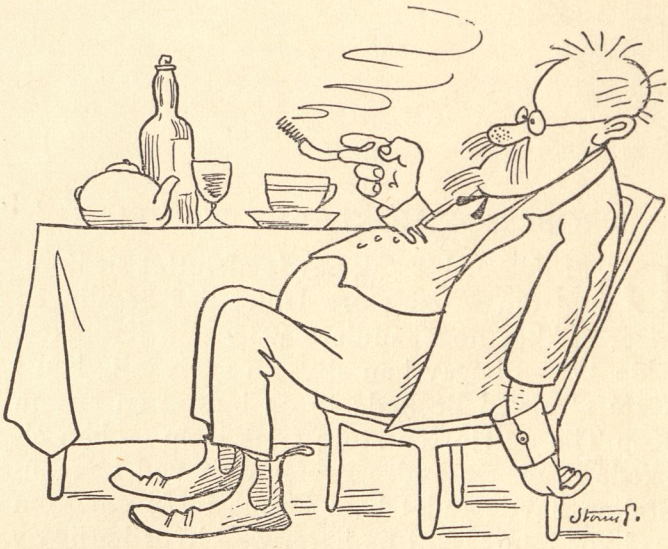

Gangarten — og saalunde var det ogsaa hin mørke Aften.

For Resten havde han tænkt paa at holde et Foredrag om »Gangarter ved Mørkets Frembrud eller Vi vil Frihed her til Lands«.

De smaa, underlige Gader var som en Labyrint, der førte hid og did og hid igen — og did og hid gik den gode Høstak, indtil han pludselig hørte en svag Larm og noget, der randt ham i Hu som Gigerspil bag stænget Port.

Han standsede og skød sin laadne Hue op

paa Issen, hvor den i det svage Lygtelys lignede et Pindsvin paa en Lampekuppel.

Han saa paa Huset — thi det var just udenfor et anseligt Hus, som efter Sigende — da det alt var prentet i Magister Peder Mogens skønne Skrift om »Staden Kjøpenhafn og andre Foreteelser ved Fuldmaane« — havde tilhørt den velbyrdige og vomsvære Hr. Uffe Dyne — den ædle Raadsherre og Brygger udi samme Stad.

Bævende lyttede Høstak til Larmen, der steg og faldt — han havde holdt Aanden — og han opdagede, at det var en god Idé — thi naar han slap den igen, duftede den desto stærkere af Rom.

Han var ved at forlade Stedet, da Porten under stærk Larm drejede sig paa de rustne Hængsler — en vældig Karl, iført et Overskæg som to Ulstre, der var hængt til Tørre — lange de ud og trak Høstak ind i Gildeshallen — thi det var det.

En brynjeklædt Kæmpe rejste sig som fra et Togsammenstød og strakte en Haand af Størrelse som Højbroplads ud til Velkomst, men faldt i det samme baglæns omkuld, hvilket fik flere af de forsamlede Riddere til at gribe til Værget.

En Trækvogn fra Petersen og Albeck afhentede Kæmpen og snart faldt der Ro over Hallen.

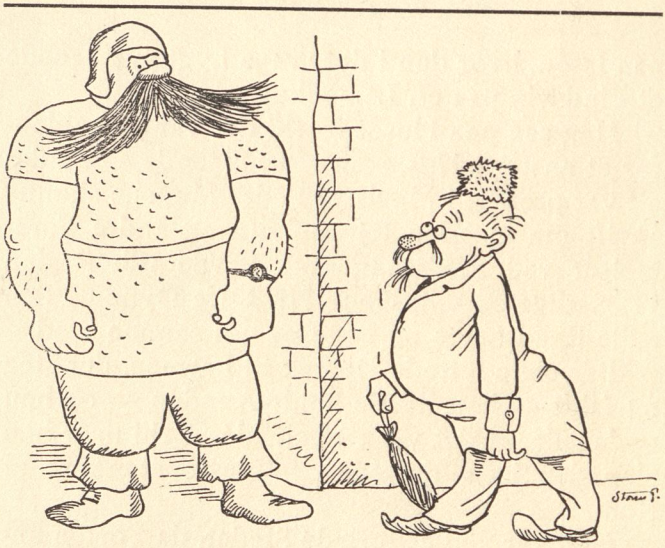

De osende Olielamper blev nøje gaaet igennem af tre Færdselsbetjente, der var iført Røgmasker og mistænksomt Blik, de følte sig utilpasse imellem disse Fyldebøtter, af hvilke flere ragede op mod Loftet.

Der var den granvoksne Ebbe Jernflip fra Skaane, hans Skæg stod om ham som et Læs Juletræer, der sidder fast i en Portaabning. Bue Flint, som havde været Keglerejser hos Harald Haarfagers Nevø Ivar Skallesmækker — en mægtig Kolos, hvis Støvler var saa store, at blot den ene af dem mageligt kunde rumme Ribes Befolkning.

PROFESSOR HØSTAKS OPLEVELSE

Giv Stunder — giv Stunder gispede Høstak, da den gæve Jens Bredben fra Lolland halede i ham for at faa ham ned ved Gildesbordet, der bugnede af Svin, baade stegte og kogte — enkelte dog kun grillerede.

En vildt udseende Bande, der lignede tre Tyre i Haandgemæng, greb ham i Kraven, saa Kraveknapperne trillede gennem Uldtrøjen og ned i venstre Sok, hvilket generede ham den følgende Tid af Aftenen — og kastede ham ned mellem Stig Jespersen Orneklov og Palle Mikkelsen fra Blegdamsvej.

Man gantedes med Pigerne, som vare runde og velformede af Skabelon — de bare store Fa-

de med Mundgodt og Kander med Franskvin og Mosel omkring.

Havde jeg bare aldrig taget de fjorten Rommere, mumlede Høstak for sig selv, idet han løftede Støvlen, hvori Kraveknappen holdt sig skjult — thi her flyder Mjød og Honning og ædel Vin fra Maribo.

Men længe fik han ikke Lov til at filosofere, thi pludselig blev der en svar og ilde Uro i Hallen. En Skare af skæggede Fyre havde indfundet sig og kæmpet sig Adgang ad en Bagvej, hvorved de havde forulempet Garderobemand Olsen, der just gjorde sig tilgode med et Koteletben og en Gammel Carlsberg.

Den fremmede Skare af vildt udseende Kæmper begærede Ly for Natten og Plads til Cyklerne.

Træder hid, Folkens, brummede en Bas, som vilde have faaet Kammersanger Holm til at gaa til Balletten. Det var den gæve og velbyrdige Ridder Ole Pedersen Sukkergodt fra Hyskenstræde, der, iført Cykleklemmer og Rheumatisme rejste sig i Soldet.

Træder hid, Folkens.

Karlene traadte nærmere — Vinduespudser Kvidderhjelm traadte frem, han stillede Stigen op mod Maven af Ole Pedersen og tren op med Spanden og Kluden — men den gode Ridder

PROFESSOR HØSTAKS OPLEVELSE

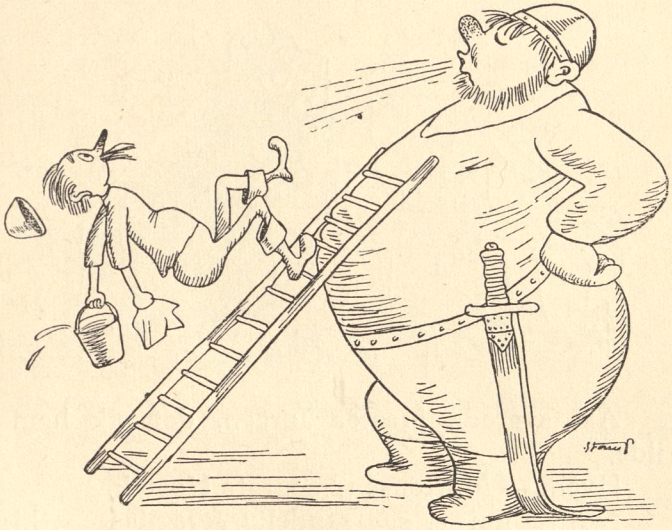

Ole kom til at nyse just — — og Esbern Kvidderhjelm fandtes nogle Dage senere drivende i Sundet, men da han just holdt meget af at drive, faldt dette ham ud til megen Vilje og Morskab.

Professor Høstak var kommet i dyb Snak med den lærde Mester Jørgen Kalveknæ — — Hr. Jørgen sad just og udviklede sine Tanker om Mekaniken i et Gaaselaar, da Høstak pludselig kom til at tænke paa Ridder Mortensen og den sælsomme Krokodille Jeremias, som i de sene Nattetimer med saa megen nedrig Lumskhed forfulgte ham i Borgens dulgte Gange.

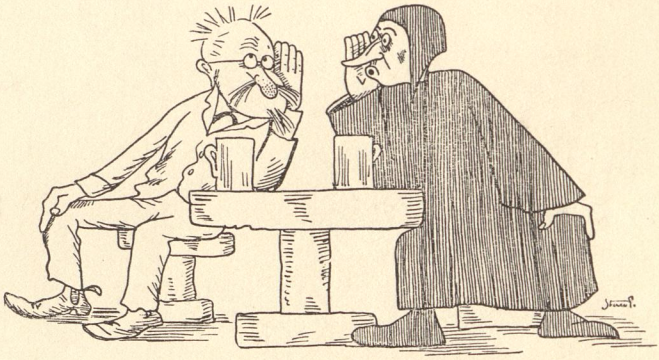

Ak, svarede Mester Jørgen, det gik ham ilde.

Hvem — Mortensen? spurgte Høstak.

Nej — nej — saa sandelig Jeremias — thi han blev lavet til forloren Skildpadde just en Dag, da den bolde Ridder havde kaldet til Gilde. Den store Madsvend, Monsieur Grisetaa fra Franken tilberedte Retten i fri Luft af visse Aarsagers Skyld. Dagen efter afled Ridder Mortensen, men — — og her bøjede Mester Jørgen sig mod Høstak og hviskede — der var for meget i Skildpadden af det, I ved nok — Spirikum Spiritualis compositum en gros.

Høstak forstod og nikkede tankefuldt frem for sig — og i et Anfald af Moralisme bad han en Terne om en Kop Kaffe med blødt Brød, og

kom samtidig til at træde haardt paa Krave-Knappen.

Det undrede Høstak, at han ikke saa noget til Husets Ejer, den velbyrdige Uffe Dyne — den gode Raadsherre, og han skulde just til at bede Mester Jørgen forklare ham slig Mangel udi Transformationen, da der mumledes mellem Kæmperne, at Ridder Kunz fra Hellerup ønskede Ordet — den mægtige Høvding og Skatteopkræver stak Hovedet op over Bordkanten, thi han havde forlængst ombyttet Frankerstolen med Gulvbrædderne — han slog Panden i Bordet og raabte: »Det er der ingen Mening i!« — Og da alle gave ham Ret derudi, lagde han sig atter under Bordet, hvor han ræbede højlydt.

Under Ganten og Latter gik Natten sin Gang — ved Gigerspil og Vaabengny lød Bægerklang — sang Skjalden, den gamle Tul Fredriksen, medens han greb i Harpens Strenge.

Snart brød Morgenen frem.

Alt havde Hornet gjaldet til Morgenkaffen — forlængst havde der lydt Hanegal fra Cykleskuret — en rungende Snorken forkyndte, at de gæve Riddere vare sovnet ind.

Mester Jørgen hævede Pegefingeren, der lugtede svarligen af Stegefedt — og kaldte tavs Høstak til sig.

Med dæmpet Stemme og flade Fjederstøvler

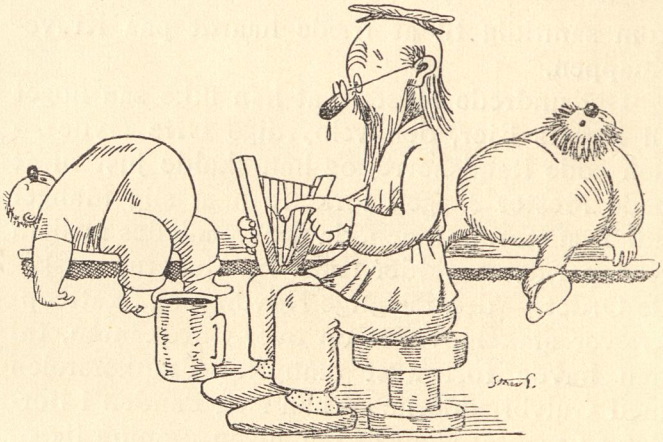

pegede han paa en Ballonlignende Genstand, der laa paa Gulvet.

Uffe Dyne — mumlede han og lo med en Latter, der fik Høstak til at træde endnu engang paa Kraveknappen.

Det gøs i ham — Morgenen var kold, og forlængst var Ilden slukket i Pejsen.

Han skuttede sig, der hang Dugdraaber i Skægget.

Saa rejste han sig træt og elendig fra Stentrappen, han havde siddet paa — stak sin magre Haand i Bukselommen og fandt et Nøgleknippe.

I Løbet af tyve Minutter lykkedes det ham at finde en lille bitte Yalenøgle — men det var ham umuligt at finde Nøglehullet.

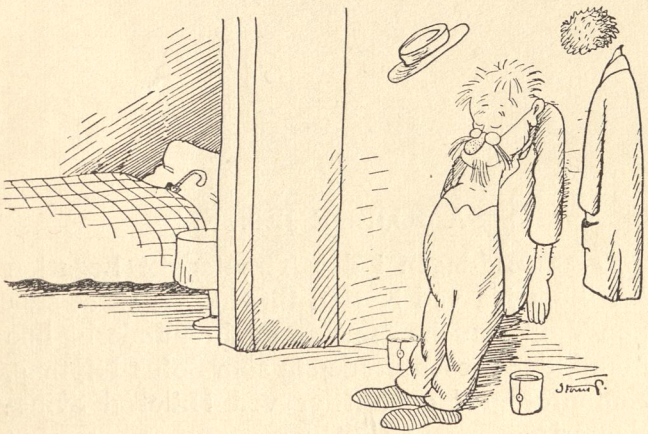

Saa listede han gennem de morgenkolde Smaagader ligesom for at tage Tilløb.

Endelig var han i sin lille Stue, Kukkeuret paa Væggen var stille — han trak Lodderne op, og det kukkede gemytlig atten Slag — saa trak han den ene Fjederstøvle af og hældte Kraveknappen ned til to Guldfisk, som melankolsk stod stille i et Glas.

Støvlen stillede han forsigtigt ovenpaa Fugleburet.

Op ad Dagen ringede det paa Dørklokken — — men Professor Høstak sov, han stod op ude i Entréen lænet mod Væggen — Paraplyen laa i Sengen, omhyggeligt dækket til af en stor blaatærnet Dyne.

SAMOJEDE JENSEN

Efter Middagen i den Timutanske Legation kom jeg ved Kaffen tilfældigvis til at staa i en Vinduesniche sammen med en underlig lille Mand, der presenterede sig som Sofus Niptang, Kanonfotograf og Sufflør ved Hillerød Svineslagteri.

Han var en meget berejst Mand og yderst beleven i sin Optræden, blot undrede det mig, at han rørte om i Kaffekoppen med sin Cigar og lagde seks Biscuits paa Hovedet af President Selestrop af Kamodonien — men alt i alt var han som sagt en fuldendt Gentleman, selv om det maaske stak lidt af, at han gik med en tærnet Kamelhaarsmorgensko paa den ene Fod.

Vi talte en Del om Forholdene ude i Verden og navnlig Ølpriserne i Mellemeuropa syntes at interessere ham særdeles.

Lidt efter lidt kom vi ind paa mere personlige Emner — og han fortalte mig da følgende Historie om en ejendommelig Person ved Navn Samojede Jensen.

SAMOJEDE JENSEN

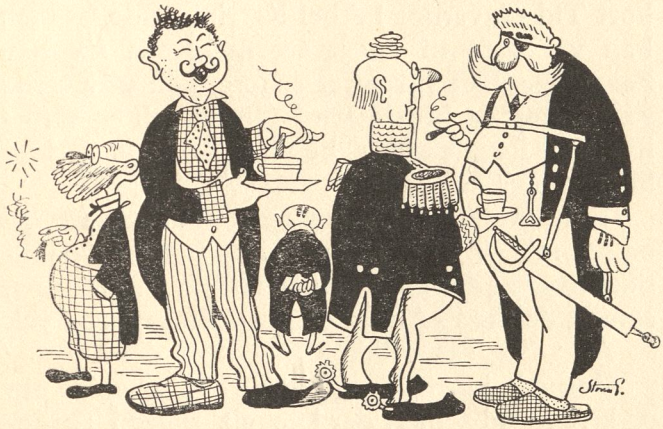

Mellem dannede Mennesker vil Historien maaske virke noget desilluderende, men disse mærkelige Herrer her er Tale om, tilhører om jeg maa sige, den store Verden, og jo længere man kommer ud, des mærkeligere bliver den, —men som før sagt — man ved aldrig noget.

Altsaa — min Sidemand i Vinduesnichen begynder.

Det var det forkerte ved Samojede Jensen, at han var saa brutal, skønt det er jo moderne — som Men'ske al'saa var der ikke no'ed og udsætte paa Tampurinen — men al'saa saadden i det daglige — der var den gal.

Han begyndte som Negerkomiker i en Æg-

forretning i den indre By — saa var han en kort Tid Guvernør i Abel Katrinesgade — men han var født til noget stort, og saa fik han Faaresyge. Det var først senere, han udviklede Pamfletten og blev mere i Grand Stil — uh — hva' ku' han ikke ha' be'et til — hvis at han ha'de været en Dame.

Vi har rejst meget sammen, Samojede Jensen og saa mig — jeg var Tenor i en Lotteri Kollektion, hvor at der underneden la'e en Beværtning, som at der hed »Andrikken« — altsaa paa Tysk — An — og saa drikken — der er den.

Dernede i Beverdingen var'et vi be' enige om og lave no'ed som at der kue' gie' Buler i Tegnebogen.

Vi begyndte saa smaat med og snyde hinanden i Poker — men saa kom vi te' og grine og saa gik den ikke længere, min Herre!

Saa var vi med Krigen i Kastrup og jog Fjenden paa Flugt — saa deltog vi i Polletek — vi raabte op for en Krone i Timen — vi rakkede ned og raabte hør og Bravo, lie'som det al'saa passede — Rævestreger a' første Skuffe — eller Folk bi'er aldrig klogere, med Sange a' Erik Bøgh.

Men saa en skønne Dag be' vi sla'et ihjel a' en Betjent med Gummisaaler og Manchetsknapper fra Kamfmationen 'a — det tog vi med Ro.

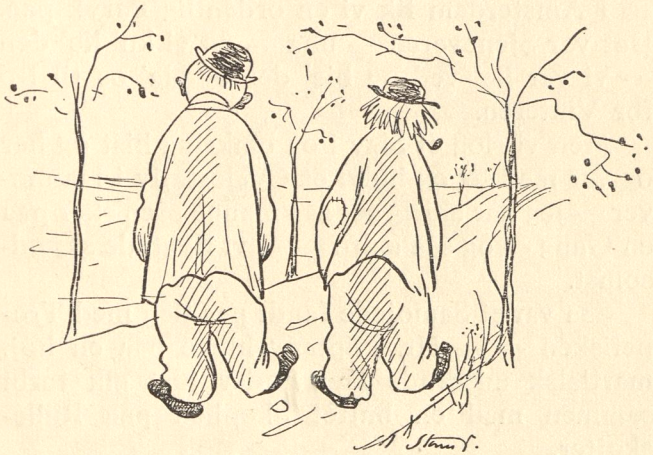

Da vi vovnede, sae' Samojede — vi maa uda' Landet.

S'følig sae' jeg.

Vi maa te' Avstralien eller over paa Heden!

La' os bie' her i Omegnen, Samojede, indskød jeg og satte Næsen paa Plads.

Vi tog Roskildevejen.

Men vi sludrede saadden, a' vi kom te' Milano uden og vide det, før a' vi var der — der var Sorg og Kvide, Tenoren paa Operaen var vovnet med en vældig Ølbas — saa de be' nødt te' og spille Pantemine om Aftningen.

Saa drog vi viden om Lande, som a' der staar paa Etiketterne.

I Amsterdam fik vi en ordentlig Paryk paa. Det var Sjeneveren — uha — og vi ku' lie' den — vi var lie' ved og bie' der og sla' os til Ro for Vinteren.

Men vi slog et Slav i og omkring hist og her og var med te' og indvi et Cyklestativ i Hannover — jeg har aldrig set saa mange Men'sker paa en Gang — og saa ædru — — vi flygtede skyndsomst.

Saa var'et Samojede fandt paa den med Tropefisken — — Hr. Niptang hilste paa en høj, martialsk udseende Herre, der just gik forbi sammen med en buttet Skønhed paa Rulleskøjter.

Det var sorte Tho'valt — osse kaldet »Haarfarven« — gammel Lommetyv, fin Mand — uh — han er go' for de første otte Kroner.

Og Damen? — spurgte jeg.

Esmeralda — Verdensdame — man kalder hende osse Vandbakkelsen —.

Efter en lille Pause, hvor jeg et Øjeblik spekulerede paa at escapere mig — fortsatte min Sidemand. — —

Næh — det var al'saa den med Tropefiskene, som a' Samojede fandt paa i Hamborg.

Nu ligger det adskillige Aar tilbages — men never mind —.

Der var en Værtshusholder paa Sankt Paul,

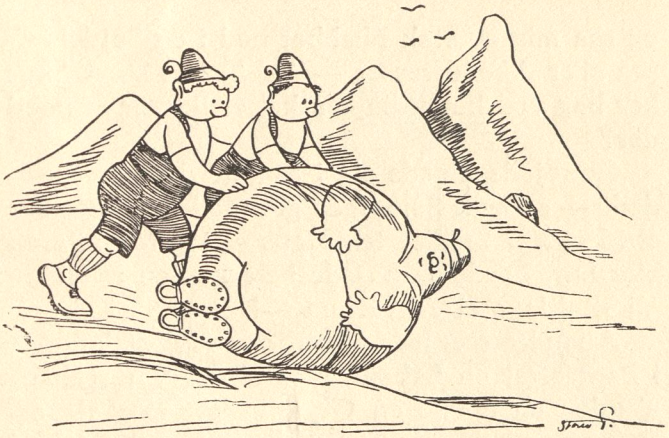

som a' der hed Abendfresser — han var Tyroler, sae' han da — men han ku' ikke taale Bjergluft og gaa opad — og da han boede oppe paa Toppen a' en a' Keglerne — saa be' han nede en Dag og lod sig rulle te' Hamborg a' Kone og to Sønner, der var Tvillinger og ku' spille Zither med Albuerne.

Abendfresser var saa tyk, som fjorten Sømandsløgne te' sammen.

Han hade vundet første Primie ved en Tykkemands Konkurrence i Athen — men han og de andre Deltagere ble' landsforvist, fordet man var bange for, at Hotellet sku' vælte — det gore det osse.

Naa — en Dag sad Abendfresser, Samojede

og saa mig og stak Næbbet ned i en Sejdels — saa si'er Abendfresser — jæ' har et stort Skur her bag ved Beverdingen, ka' vi ikke lave noed der?

Samojede kløede sig i Stubmarken og grundede — og naar Samojede grundede, saa røg der altid et Par Sejdler te'. Mens a' jeg tog mig en lille Lur, havde Samojede hele Planen i Orden. Vi sku' lave et Akvarium —!

Abendfresser ha'de nemlig fire Akvariummer i Pant etter en Labant, som a' der var stukket a' uden og betale en Gang Pølser med Sauerkraut og en daarlig Segar — saa var den i Lod — vi slingrede ned og saa paa Akvariummerne — det ene var revnet, saa det be' lavet om te' Billetkontor.

Men hva' ska' vi komme i Akvariummerne, spurgte jeg.

Fisk, s'følig — sagde Samojede, men la' mig om det — kold Wasser i Bassinerne, Gutter.

Og imens vi gik og hentede den ene Spand Vand Wasser etter den anden, var Samojede forsvundet.

Dagen etter vilde vi jo kikke ind i Lokalet — men Samojede forbød os Adgang — han var ved og spekulere, sagde han — saa han fik Sejdlerne stukket ind i Dørklemmen. Hen ad Aften kom han frem og sae', at nu var den i Orden.

Ih, du store Dromedar — hvor var det flot — tre Akvariummer fulde a' Tropefisk belyst med elektriske Lamper baade foroven og forneden.

Der be' malet none gevaldige Reklamer — det var ham, gamle Fuselfrom, som a' der malede dem — han var oprindelig Futtegraf lie'-som mig — men han kue' ikke taale Fodkulden og saa be' han Figur paa en Kakkelovn i et bedre gammeldags Hjem.

Naa, lidt etter lidt stod hele Menasjeriet færdigt.

Hvor har du faaet de løjerlie' Fisk, Samojede?

La' mig om det, sa'e han — det æ' en Hem'lighed — nu ska' du ud og raave ivej!

Jeg fik Diplemat og Tørkerhue paa, og b'e stillet op paa en Ølkasse og raave — Folk strømmede ivej — Samojede ga' den som Opdagelsesrejsende, som a' der var kommet hjem med Dybhavsfiskene — og det ka' nok være, det va' Fisk — de ha'de alle mulige Kulører og va' gevaldig dovne og se paa, naar a' de stod der og gloede ud paa Folk.

Jeg ku'e li'e knive en Sejdel, naar der var fuldt Hus — men saa var jeg der med Raaveren igen.

Det be' meget langt ud paa Aftningen, inden a' vi lukkede — Abendfresser ku'e ikke gaa, saamange Indtægter ha'de han i Lommerne — han be' skubbet ivej.

Om Morningen sku' jeg saa ivej og se te' Fiskene.

Abendfresser og Samojede sad derinde hver paa sin Ølkasse og sang med dybt nedbøjet Organ — Alles ist verloren, ohje, ohje, ohje.

Lidt efter sang jeg med foruden et Par Vovnmandskudske og en Aviskone, som a' der stimled te'.

Den var nemlig gal med Fiskene — vi ku' godt ta'e og lukke Akvariummerne med det samme — alle Fiskene la'e paa Ryggen og ha'de op-

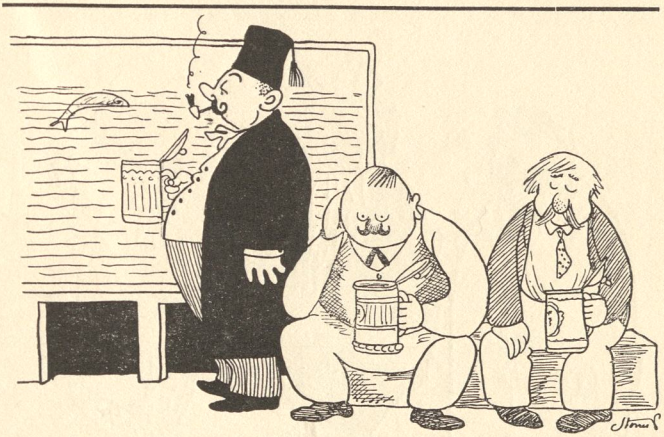

gi'et og være Fisk for denne Gang — det var nemlig Samojede, den Schuft, som a' der ha'de malet dem — det var nemlig ganske almindelige Tosk og Hvidlinger foruden et Par Aal og tre Krabber, som a' han ha'de malet med Oljefarver over hele Kroppen, og det ka' de s'følig ikke taale.

Abendfresser og mig skammede ham ud overfor de Tilstedeværende — og li'e med ét stak Aviskonen ham en paa Bolden, saa han gik bavlæns ner i et a' Akvariummerne.

Jeg takkede for behageligt Selskab og forlod Vinduesnichen for at begive mig over Gulvet for at hilse paa den store Komponist Jean la Compot — egentlig en ganske lille Mand, men han var steget op paa en Stol og var nu paa nogenlunde Højde med Situationen.

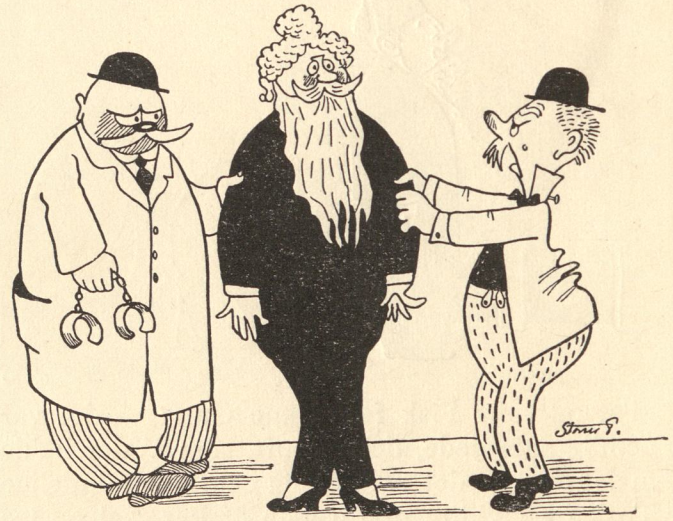

Dog naaede jeg ikke saa langt — den gode Hr. Niptang fulgte efter mig og præsenterede mig for en lille, svær Herre, Hr. Periode van Peltz fra Warschau, en meget beleven Mand med Guldtænder og falsk Skæg — — ligesom vi stod og snakkede, blev han anholdt af to Betjente og ført bort — da de rev Skægget af ham, viste det sig, at han var en ældre Dame, der havde et Pensionat i Løgstør — saa fik han Lov til at gaa, men han satte sig.

Senere lykkedes det mig at slippe fra Hr. Niptang — og jeg har aldrig set ham siden.

GODE RAAD

KANDIDAT Hermod Kage var alene hjemme — egentlig sad han og kedede sig nederdrægtig, han gad ikke bestille noget, Vejret var graat og trist, og det smaaregnede.

Af bare Kedsomhed gav han sig til at blade i et Ugeblad, han havde læst for længe siden.

Han fik Øje paa en Rubrik med Overskriften »Gode Raad«, men lagde Bladet fra sig med en Gaben.

Han gik en Tur gennem Stuerne i Pensionatet og kom i Halvmørket til at støde til et stort Skrummel af en Lænestol — den var betrukket med mørkerødt Plyds og havde Klunker og vejede mindst et Par Hundrede Pund gammel Vægt.

Pludselig fik han en Idé — hvad var det, der stod i de »gode Raad«? Middel mod Fedtpletter paa Plyds — han sprang ind og læste det hastigt igennem — her var jo endelig noget at forslaa Tiden med — han vilde fjerne den store Fedtplet, som i flere Aar havde siddet og skinnet paa Ryggen af den gamle Stol.

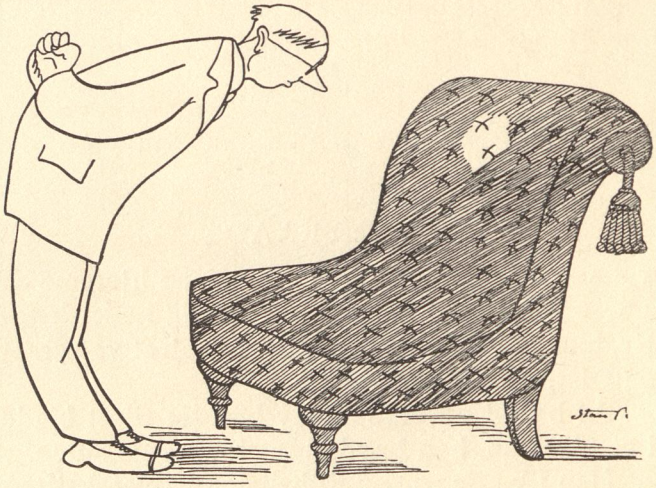

Det kan nok være, Frøken Nittengryn vilde blive glad, naar hun saa det — hun var i Teatret med to af Pensionærerne, Frk. Fagot og Hr. Bogholder Fodkold.

Kandidat Kage gik ud i Køkkenet, bandt Frk. Nittengryns store, blaa Forklæde om sig og gav sig til at finde Redskaber og Ingredienser frem — han kom til at vælte en Stabel Porcelæn — hele Opvasken gik i Vasken, men han var for optaget til at lægge videre Mærke dertil.

Paa Vej ind i Dagligstuen stødte han mod den snoede Ibenholtssøjle, der bar en yndefuld Figur af »Drengen med Kosten« — med et Knald faldt han i Gulvet og gik i tusinde Stykker, kun

Kosten holdt, og den stillede Hr. Kage pænt op ad Væggen.

Endelig stod han foran Klunkestolen — Fedtpletten lyste i Halvmørket — men vent bare — vent bare — medens de sad i Teatret og hørte Mignon synkoperet af Chauffør Kornfed, som ogsaa havde skrevet Teksten — skulde Pletten forsvinde som en Maaneds Gage.

Da Frøken Nittengryn og det øvrige Selskab kom hjem efter at have nydt en Kop Kaffe og en Pot Kegler, fandt de Lejligheden i den frygteligste Uorden og Plydsstolen ude i Badekarret, medens en branket Os steg op fra Gulvtæppet, hvor en ulmende Ild laa og morede sig i Kanten.

Hr. Kage var forsvundet med alt fra sit Værelse, tilbage laa kun paa Bordet Ugebladet opslaaet paa Siden med Rubriken »Gode Raad«.

Selvfølgelig kan man af dette ikke dømme om gode Raads mere eller mindre praktiske Værdi — men gaar man dem nærmere igennem, træffer man ofte ganske ejendommelige Opskrifter.

Ganske kort skal her nævnes enkelte.

Tætte Vinduer.

Ønsker De absolut tætte Vinduer, gaa da udenfor Huset, selvfølgelig maa man være godt paaklædt, navnlig hvis det er noget køligt i Vej-

ret. Anbring da en Stige, saa høj, at den naar op til det Vindue, man ønsker tættet. Tag da en stor, god Overdyne og søm den godt fast omkring Vinduet. Naar Dynen ligger tilstrækkeligt jævnt, beklæd da Dynen med en solid Zinkplade, som fastskrues paa Vinduesrammen. Man kan nu lade en Snedker paasætte Lister i Yderkanten, og Vinduet vil da være fuldstændig tæt.

Skal Vinduet pudses, maa man nedtage Zinkpladen og afmontere Dynen, som saa opsættes igen efter Pudsningen.

Trappegelænder.

Sabel- og andre Hug i Trappegelændere udbedres bedst ved at aflukke Gadedøren, saaledes at man i Ro kan foretage Arbejdet.

Først saver man Gelænderet af og anbringer det godt indpakket i Træuld og Sækkelærred op ad den eventuelt nymalede Væg — derefter lister man sig ud gennem Kældergangen. I Løbet af Dagen vil det opdages, at der mangler Gelænder paa Hovedtrappen — en Snedker vil da blive tilkaldt, og naar det nye Gelænder er paasat, kan man i Ro og Mag færdes paa Trappen, som om intet var passeret.

Entréen.

Hornsignaler i Entréen. Skulde der paa støjende Vis lyde Hornsignaler i Entréen — skal man ikke straks løbe derud. Man skal roligt afvente, om de skulde gentage sig — gør de det, kan man dæmpe dem paa følgende Maade: Man lister sig paa Taaspidserne, og helst paa Strømpefødder, ud i Entréen med seks Bajere, som man roligt stiller i Vindueskarmen; medens Hornblæseren er ved at nyde disse Forfriskninger, søger man saa ubemærket som muligt at stoppe en Pels, Ulster eller andet omfangsrigt Klædningsstykke ned i Hornet. Lykkes det —

vil det have dæmpet Hornets Klang betydeligt.

Vil man spendere det, kan man i Stedet for seks — stille tolv Bajere ud — jo flere, des mindre Blæsen i Hornet. Stiller man fireogtyve ud, er der al Sandsynlighed for, at Signalerne ganske ophører de første Par Timer.

Fedtlædersstøvler.

Den berømte Botaniker, Konditor og Vægt-

GODE RAAD

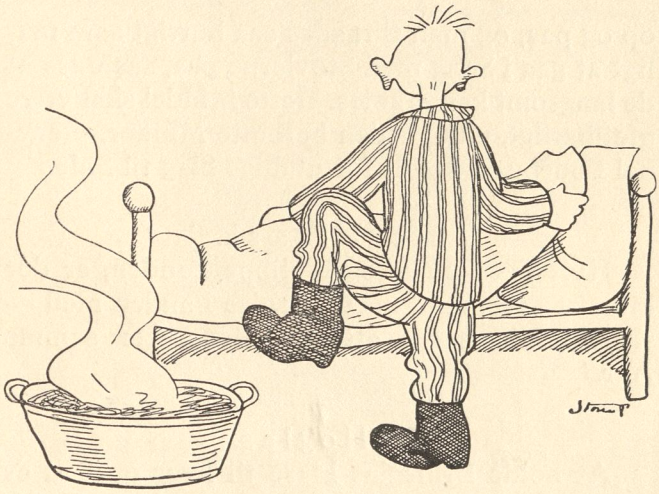

løfter Heinrich Oberkelner fra Salzkammergut omtaler i sit Værk »Fodbog for Vandringsmænd« en nem Maade at holde Fedtlædersstøvler bløde og myge.

Man tager først Støvlerne af — derefter den højre i venstre Haand og den venstre i højre Haand og stiller dem foran sig. Befinder de sig at være haarde og stive i Læderet, sætter man dem i et Kar fyldt med Vandgrød — Grøden opvarmes under en sagte Ild, dog maa man af og til røre i Støvlerne, saaledes at Grøden ikke brænder paa.

Efter et Par Timers Forløb tages Støvlerne

op og paa, og man tilraades saa hurtigt som muligt at gaa i Seng med Støvlerne paa, saaledes at de langsomt kan afkøles. Dette Middel skal være ufejlbarligt, udtaler den berømte Militær, Generalnal Podebusk, kendt for utallige Slag til Siden.

Stegt Flæsk.

Hvis Flæsket ikke vil slippe Panden, er der intet at gøre, man maa da spise Panden med — skriver Times for attende November samme Aar.

Brilleglas.

At holde Brilleglas klare til hver en Tid er et Problem, som nu er fuldstændig løst af Sælhundeopdrætter Magnus Sigurdssønnesøn paa Island.

Omtalte Herre, der levede i en lille By nær ved Havet fik ofte sine Briller duggede af Havdisen og andet godt, samt det paa Wienerbrødet udstrøgne Svinefedt; han fandt da paa, samtidig med Brillerne, at sætte sin Søn Haldur Sigurdsønnesønsøn op paa Skuldrene. Haldur havde den Opgave, med sine Uldvanter, at aftørre Brillerne hvert andet Minut. Til at begynde med var det vanskeligt, men efterhaanden gik det udmærket, indtil Haldur blev enogtyve Aar og vejede femogfirs Kilo — saa opgav de det.

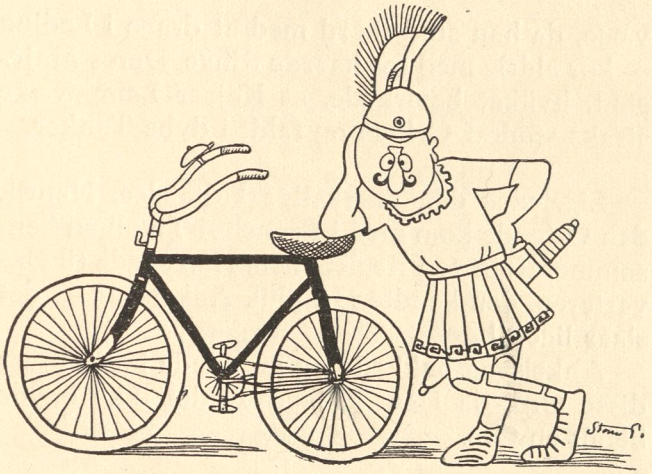

Efterskrift.

Man kan synes, at en saadan Fremgangsmaade er for omstændelig, og Meddeleren kan heller ikke indestaa for dens Rigtighed — men da den er meddelt ham af den store Opdagelsesrejsende i Kamme og Børster Ivan Kaviarski af Firmaet Tschschwskij og Prltz i Primll, er der en vis Garanti for, at det blot er en Historie.

Diverse.

Søger man tilbage i Historien, træffer man paa mangfoldige ejendommelige Raad, som f. Eks. det mærkelige Raad, den store græske Hærfører Jacob Morgensko gav Kejser Lampe-

væge, da han stod ifærd med at drage i Leding — kør aldrig med for haarde Ringe, Deres Majestæt, hvilket bevirkede, at Kejser Lampevæge straks stod af Cyklen og faldt i dybe Tanker.

Ligeledes den mærkelige Udtalelse, Henrik den Ottende kom med i Brønshøj Tivoli en Sensommeraften ved Keglebanen. Han sagde til Opvarteren, den kendte Dr. phil. Ankelsvag — det slaar ligetil!

Ankelsvag bukkede og grundede længe over disse Ord, da Henrik overhovedet ikke havde betalt en Øre.

PAA FORPERRONEN

To Herrer sad og talte om Goethe, de var meget uenige, indtil de opdagede, at den anden troede, de snakkede om Rødgrød.

Saaledes opstaar Vanskeligheder ved Misforstaaelser her i Verden — meget kunde være anderledes, som Tankelæser i Nationalbanken Hr. Süssmilch sagde, da han aabnede sin Frokostpakke.

En Ting kan gøres paa mange Maader — og lille Mand kan kaste stor Skygge.

Tager man f. Eks. en saa almindelig Ting som en Pibe Tobak, saa viser det sig, som ogsaa Dr. Merskum i Wien har udtrykt sig i det skønne Digt »Main pjar karto«, hvilket betyder »Jeg elsker dig« — Digtet er skrevet paa hindustansk, da Dr. Merskum er en saa beskeden Mand. Det er en Pibe, Digtet handler om — en Pibe Tobak — og det er en Hyldest til den Trolddom, som kan ligge i en Pibe god Tobak.

Anderledes gik det med Assistent Mogens Kastrup, der foruden at være en ivrig Frimærke-

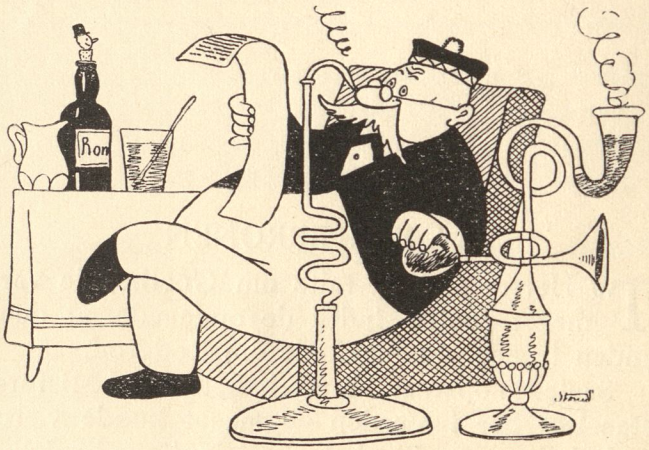

samler ogsaa er kendt for sin Roman »Hvor stor er Melonen nu?« Han var paa Vej til Byen, og stod just og ventede ved Sporvogns Stoppestedet.

Samme Sted stod en Skikkelse og lænede sig mod Opstanderen — Livet gik sin Gang og den gode Assistent benyttede Ventetiden til at stoppe sig en Pibe, nu havde han ypperlig Forstand paa de Dele, og Tobakken var »first class«. Det var baade med Omhu og med Pegefingeren han sindrigt besørgede denne Ceremoni — saa tændte han, og Sporvognen saas i det Fjerne.

Den lille Mand ved Opstanderen begyndte at snakke, som om han genoptog en afbrudt Samtale — det lød som en Enetale ud over Ga-

den, dæmpet og dog med en Undertone af Harme.

Det er ikke til at faa Ørenlyd, sagde han — staar man og skal have en Pot sød Mælk, saa raaber de op omkring En — en er Nazist, en anden Socialist, en tredje Bandagist, Facist, Surealist, Nationalist, Futurist, Artillerist, Fatalist, Delirist, Journalist, Fløjtenist og saa videre — er der nogen egentlig Hygge ved det, maa jeg spørge, mit Navn er Angakak, Emil Pylremose Angakak, — ja, undskyld, jeg har ladet et Par Ord drysse i den Herres Nærhed — men lange Tiders Ensomhed faar mig til det — man skal jo sige noget.

Assistent Kastrup gryntede og sendte en skøn blaa Røgsky, let som en Nymfe op fra Piben.

Saa kom Sporvognen.

Forperronen var næsten tom, de steg begge op; der stod en svær Herre, som ved første Øjekast mindede om Nero efter et Seksdages Løb, ved andet Øjekast om Tapetserer Beldenak — men i Virkeligheden var det Hr. Direktør Sofus Kage fra de forenede Løbehjulsfabrikker.

Den lille Mand, altsaa Hr. Angakak, havde lænet sig til Direktøren, men idet Sporvognen gav et Ryk, kom han til at staa lige op og ned og saaledes blev han staaende en rum Tid.

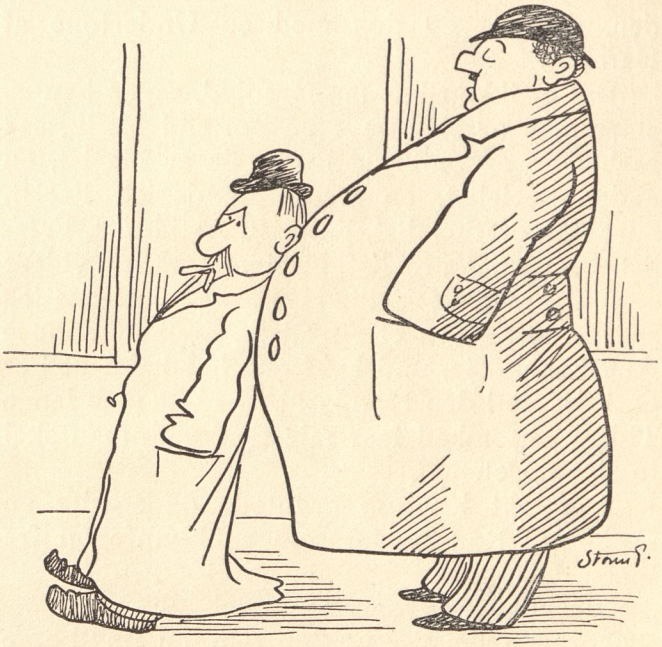

Røgen fra Assistentens Pibe strøg forbi Angakaks Besynderlighed af en Næse, — den sødt krydrede Duft tændte en Slags Beslutning i hans begrænsede Indre.

Den brede Vognstyrer stod støt og passede sit, hans massive Ben stod som to Stolper i et Bolværk ned i et Par enorme Fedtlæderstøvler. Hans massive Nakke var fuld af smaabitte lyse Haar, som fangede Lyset i lige saa smaa bitte

Glimt — thi det var just ved Solnedgangstide.

Folk ilede hjem — Gaden var et Mylr af Cyklister, Biler og saakaldte Fodgængere.

Hastigt tager Hr. Angakak en lille og tilsyneladende gammel Genstand op af Lommen. Det viser sig ved nærmere Eftersyn at være en Pibe.

Spidsen er gennembidt og sat fast med om-

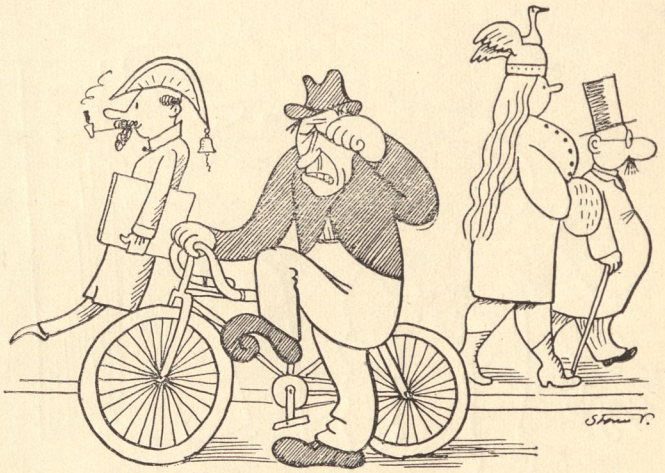

viklet Sytraad, hvoraf en lille Ende flagrer ud i Verdensrummet.

Hovedet er brændt skævt i den ene Side. Hele Pibetøjet ser mildest talt noget miserabelt ud.

Angakak staar et Øjeblik med Piben i Munden, hans smaa Øjne har Udtryk som et Par Tinknapper i en Drejlsjakke.

Længe staar han og famler i den ene Frakkelomme, der synes at være saa dyb, at den naar helt ned til Gulvet — ialfald forsvinder Armen omtrent til Skulderen i den.

Det varer en god Stund, inden han faar halet en lille Papirpose frem — den er ikke helt ren,

et lille Fragment af Sejlskib viser sig i krøllet Tilstand paa den — det er altsaa Tobak, eller noget i den Retning.

Sporvognen duver og hele Besætningen hjuler som paa Kommando Benene.

Han huler Haanden over Pibehovedet og hælder en Slags Snus iblandet en Del Lommefnug fra Posen derned — alt hvad der er deri, og lader saa Posen blæse for Vinden — de sidste Snuskorn flyver ondskabsfuldt ind i Øjnene paa en fredelig Cyklist, som just kører forbi — Cyklisten besluttede herefter ikke at være fredelig foreløbig.

Piben blev tændt ved den fjerde Tændstik, i en Sidegade gik en skummel Mand og mumlede — ned med Kapitalen, men tog sig i det og mumlede — næh, hov — det er jo den, vi lever a'.

Osen fra Piben naaede Mogens Kastrups fine Næse, han stod just og tænkte paa et blaat Mærke fra Pianosien — den var slem, den Røg — først troede han, at der muligvis var gaaet Ild i Direktør Kages Ulster — men Direktøren var faldet af, uden at nogen havde lagt Mærke til det — men nej, det er Røgen fra Piben — den ulmede, som en Ildebrand i en Vatfabrik — den stank og sved, saa han besluttede at staa af ved næste Stoppested.

Vognstyreren klimtede med Klokken — nu

duvede Sporvognen om Hjørnet, — en skarp Kastevind jollede ind over Forperronen — og saa skete det, — fra Hr. Angakaks Pibe stod en lang Stribe Gnister ud i Luften — aldeles som en Kineser, der fuser uden at knalde. Gnister forsvandt paa det vaade Fortov.

Alt hvad der fandtes i det gamle sure Pibehoved var væk paa engang.

Hr. Angakak bankede tankeløst Piben ud i Haanden — stod et Øjeblik og lod Tinknapperne hvile i Drejlstrøjen — lod den saa tankeløst glide ned i den bundløse Lomme — det var den Pibe Tobak.

Ved næste Stoppested sprang Hr. Angakak af — saa besynderligt, at han hoppede ned i en Kælder uden at se sig for — Assistent Kastrup fik ikke set, hvad der blev af ham — han tog et dybt Drag af Piben — den liflige Duft af Tobakken fik Vognstyreren til at nynne dæmpet — »Hjem, Hjem, mit kære Hjem«.

Da Assistenten ringede paa Døren hos sin gamle gnavne Onkel, hørte han et Vindue blive aabnet — og lidt efter blev han lukket ind — men i det samme fløj flere tusinde Frimærker ud i den mørke Aften og dalede som et stille Snevejr ned i en dyb Gaard —.

Hm, sagde Onklen — og dem havde jeg lagt frem til dig.

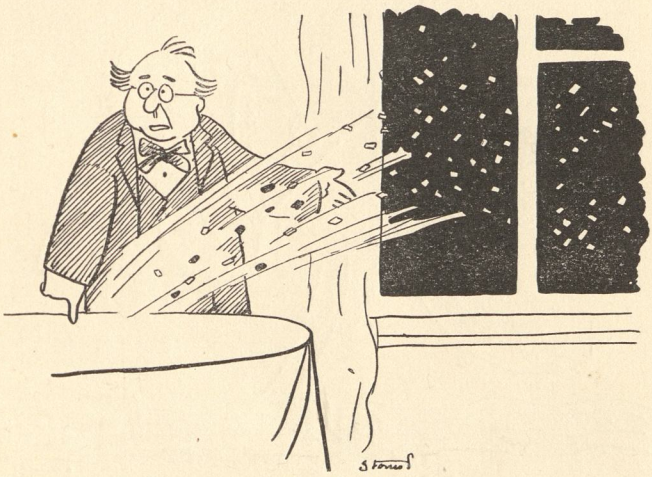

Tusind Tak, sagde Assistenten — maa jeg laane din Lommelampe.

Og medens han sindigt gik og samlede Frimærkerne op, tænkte han paa mangt og meget.

Han tænkte paa sin Kollega, den raske unge Knaldberg — han var egentlig en skikkelig Fyr — men han soldede og lavede Sjov ved Midnatstide — forleden havde en Betjent givet ham en Knippel over Skulderen, saa Knaldberg nu stod og gav forkerte Penge igen.

Næh — den Knaldberg skulde se sig selv stift i Øjnene.

Samle Frimærker og ryge god Tobak, det var alligevel det eneste rigtige.

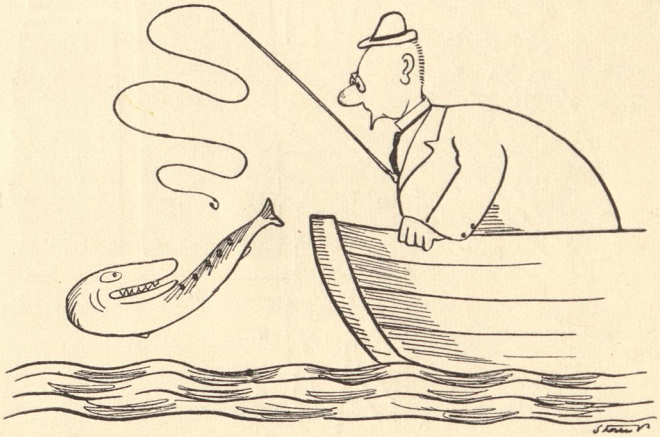

Kontorchef Obedeldoc var nok en Særling, men en fredelig Mand trods alt — han havde sit Lystfiskeri, han paastod, at Fisk kan huske — saaledes havde han i Slutningen af halvfemserne haft en Kæmpegedde paa Krogen i Hoste Mose — men den var hoppet af Krogen, og det ærgrede ham.

Men saa for ganske nylig var han atter paa Fiskeri i Mosen, og der fik han den samme Gedde paa Krogen. Men i det den fik Øje paa Obedeldoc, sprang den af og raabte — naa, er det dig, du Gamle — næh, du kan tro nej.

Selvfølgelig var det en af den Gamles sædvanlige Fiskehistorier — men selv troede han

paa den — saa lad ham dog det — enhver er lykkelig i sin Uldtrøje.

Endelig havde han faaet samlet Mærkerne sammen — han stoppede sig en Fredspibe og tænkte paa, hvad den gamle Kontorchef sagde om Formiddagen — han havde været i Teatret Aftenen før.

Ja — min gode Mogens Kastrup — enhver er Anarkist, naar han naar til Garderoben.

Og saa passede enhver sit — ganske vist mere eller mindre.

HØFLIGHED

Med Hensyn til Høflighed paa vore Gader og Stræder, kender enhver Kørende eller Gaaende de forskellige bizzare Udtryk, der finder Anvendelse i de smaa Situationer, der indtræffer saa at sige hvert Øjeblik.

Cyklebøller — Bilbøller — Fingerbøller og mange andre Slags Bøller terroriserer Byen, saaledes, at et virkeligt fredselskende Menneske lukker sig inde og forsager al Færdsel.

Den nobleste Mand kan, naar han sidder ved et Bilrat, blive et Pragteksemplar af en Tølper — og den skikkeligste lille fregnede Knægt kan paa en Cykle forvandles til en Dæmon.

Dr. J. P. Pennevisker fra Universitetet i Kerteminde har gjort Studiet af Høflighed under Færdsel paa Gade og Vej til sit Speciale. Hans Bog »To be or not to be« er kendt over hele Verden og blev ved Fodgængerkongressen i Montevideo fremdraget som et afgørende Ord i Spørgsmaalet.

Hans Undersøgelser har bragt ham viden om

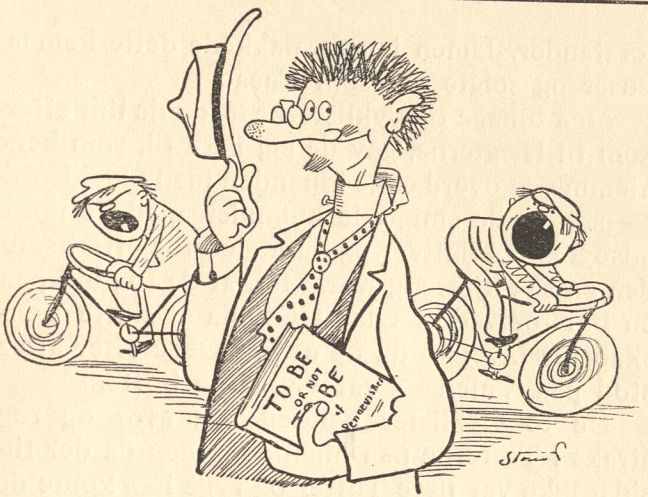

Lande — f. Eks. nævner han den ejendommelige Adfærd et Par Cyklister udviste i den lille Negerlandsby Naa-Naa ved Zambesefaldene — de to Cyklister kom susende hver fra sin Urskov — det var henimod Aften, men ingen af dem havde Lygte tændt, skønt den ene havde Blus paa Lampen. Saa skete det, at de med et Brag tørnede sammen og derved vækkede en Flok Elefanter, som havde søgt Nattely i Jernbanestationens Ventesal. Den pludselige Opvaagnen foraarsagede, at Elefanterne, man mener, der var ca. nitusinde, paa eengang rejste sig, hvilket havde til Følge, at hele Jernbanestationen blev forvandlet til Pulver — den smarte Stations-

forstander, Jamen jamen, pakkede dette i smaa Poser og solgte det som Cacao.

Men tilbage til Cyklisterne — da de lidt efter kom til Hægterne, gav de sig ikke til, som herhjemme, at overdænge hinanden med Skældsord — næh — de smigrede hinanden med de mest udsøgte Superlativer og Samtalen tog efterhaanden en saa hjertelig Karakter, at de tog ind paa en Bar for ved et Glas Uha uha at slutte Venskab for Livet — da de et Par Dage efter atter stod paa Vejen — var Cyklerne borte.

De to Cyklister bandede og svor og røg straks i Totterne paa hinanden, men da der tilsidst ikke var flere Totter og ryge i — købte de hver en Cigar og røg paa den.

Yamakikke Nikke — er det japanske Udtryk for »Bessefar« — altsaa det samme Ord, vore Bydrenge bruger, naar de skal være rigtig morsomme.

Men det pudsige er, at i Japan bruges Udtrykket »Bessefar« i pureste Alvor. Paakører en Cyklist en ældre Person, stiger han straks af Cyklen, lukker Luften ud af Ringene — udbreder et lille Tæppe hvorpaa han stiller en Tallerken med tre Stykker med Ost og en Dobbeltøl — nu inviterer han den Paakørte til en lille Bid Brød og under Maaltidet bøjer han sig flere Gange og siger Yamakikke Nikke — altsaa

»Bessefar« — det er den japanesiske Ærbødighed for Alderdommen — et Udslag af deres store Familiefølelse. Ellers er der ingen videre Følelse, slutter Dr. J. P. Pennevisker sit Kapitel.

Yeba-Folket, som lever paa en mærkelig Ø, der rager op af Havet — nogle Sømil udfor Ringkøbing, har den ejendommelige Opfattelse af Høflighed, at, da der paa Øen ikke findes Automobiler og kun een Cykle, som ikke kan køre, da den mangler Forhjulet, man stadig gaar og siger Undskyld, aah, jeg be'r osv. — den Slags Udtryk, som man i Virkeligheden aldrig bruger ved Færdsel, men kun ved Ud- og Indgange i Caféer, Teatre og slige Steder.

Dette viser tydeligt, at Yebafolket overhovedet intet ved om Færdsel — men da der kun lever tre Personer paa Øen, er Færdselen jo selvfølgelig yderst ringe.

Bliver man overkørt af en Bil paa Sicilien, faar man gratis Ophold paa Fortovet indtil videre — yderst chevaleresk.

I Tyrkiet gives der ligeledes mærkelige Former for Høflighed. Dr. J. P. Pennevisker sad paa en Café sammen med den store Harmonikavirtuos, Holger Fynbo samt Verdensmesteren i Hikke, James Vandrebilt Mogensen, da hele Caféen lige med Et faldt ned over dem — da de efter en Uges Forløb blev gravet ud fra Ruiner-

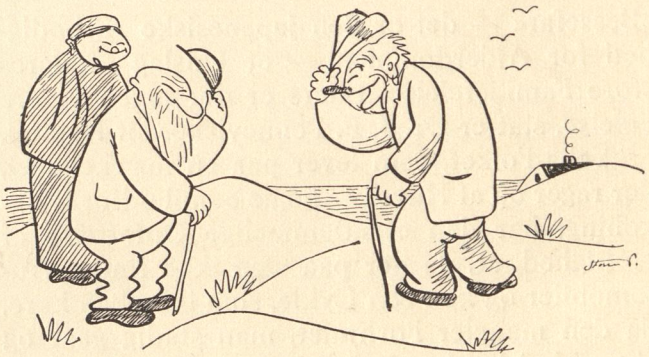

ne, blev der overrakt dem et Kort, hvorpaa der stod, at Caféen var flyttet lige overfor — virkelig elegant.

Under sine Rejser Jorden rundt, kom Dr. J. P. Pennevisker ogsaa til den lille hollandske By Krumpenlaar — Doktoren var just paa Cykle, og saa ikke i Tusmørket en svær Politibetjent, men kørte lige paa ham — Doktoren havde her ventet sig en Skylle Ukvemsord samt en Rapport over maaske at tilbringe Natten paa Stationen — men Politibetjenten reagerede overhovedet ikke, saa Doktoren foretog Eksperimentet en Gang til — heller ikke dennegang gav Betjenten det mindste Livstegn fra sig — trods gentagne Forsøg lykkedes det ham ikke at faa Betjenten interesseret i Sagen.

Men i det Øjeblik han vilde køre bort, greb

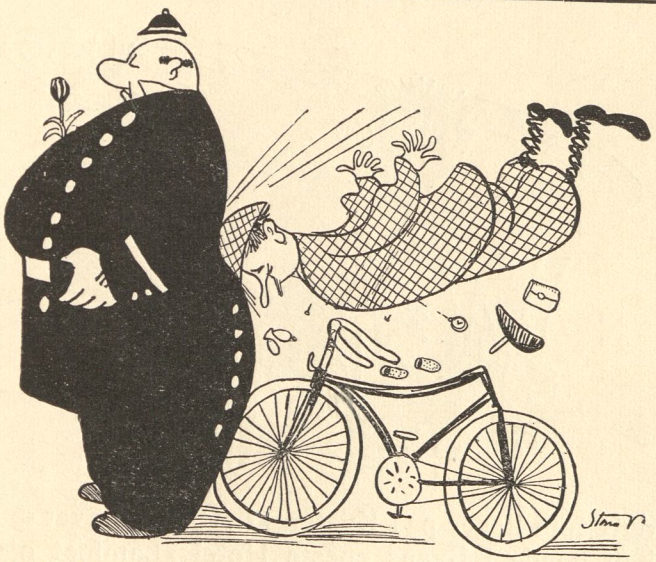

Politibetjenten ham i Armen og førte ham til nærmeste Beværtning, hvor han ved et stille Glas Øl, saa stilfærdigt og klart som muligt forklarede Doktoren Færdselsreglerne — havde han nemlig kørt venstre om Betjenten, var han straks blevet skrevet — men da han kørte lige paa ham hele Tiden, havde den gode Doktor absolut ikke forbrudt sig mod Færdselsloven. Det var med de mest sympatiske Følelser, han forlod den lille hyggelige By Krumpenlaar.

Et af de sjantileste Udtryk for Høflighed fandt han i Irland, i en lille By ved Navn Bally-

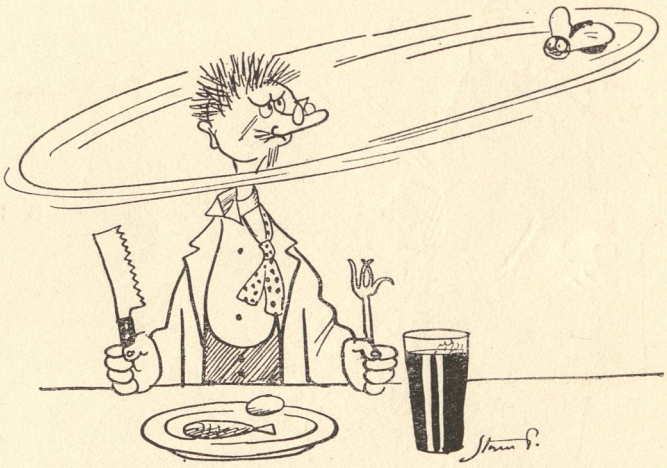

duft som ligger paa Kysten af Atlanterhavet — han boede i Byens eneste Hotel »Lammet og Skobørsten«. I Hotellets Spisestue var der en stor Spyflue, som ustandselig generede ham med sin Summen, den var der baade til Frokost, Middag og Aften — trods vild Jagt efter den, aabne Døre og Vinduer, lykkedes det ikke at faa Fluen ud! Tilsidst, da alt var forsøgt, tilbød den gode Vært, Mr. Sprutfriend at lade Hotellet rive ned, men dette Tilbud syntes dog at være for venligt og med Tak for al Elskværdighed forlod Dr. Pennevisker Byen med Toget —.

Da han sad i Kupéen og læste i sin Avis, summede Spyfluen omkring hans Hoved — den

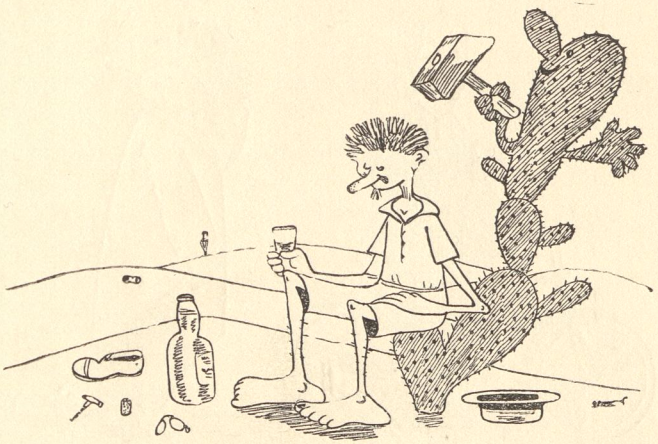

fulgte ham gennem ni Lande og forlod ham først, da han i Belgrad paa en Café fik sin Hat forbyttet — i den fejle Hat var der ingen Spyflue — men noget maa der have været alligevel — for Dr. Pennevisker kastede Hatten i Havet paa Vej til Australien.

I det indre Australien opholdt han sig en Tid ved en udtørret Sø, der af den Grund havde faaet Navnet »Dry Lake« — den var saa dry, at Doktoren straks omdøbte den til »Ekstra dry«. Men da de Indfødte ikke kunde udtale Ordet »Ekstra«, blev de for en lille Stund vrede paa Doktoren og lod ham ene paa Stedet —. Doktoren maatte tage sin Whisky tør af Mangel paa

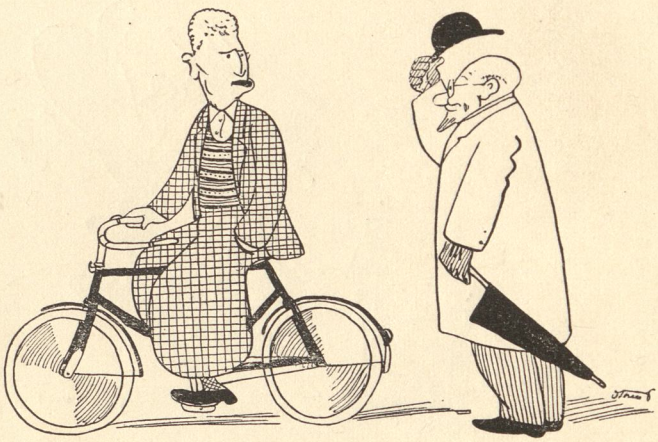

Vand — men da Regntiden kom, var Whiskyen sluppet op, og der blev paa den Maade for meget Vand, saa Doktoren forlod Stedet og slog sig ned i et Hotel i Nyhavn.

Havde han ikke indsamlet noget Materiale angaaende Høflighed i Australien, saa havde han dog den Erfaring, at alt det meget Vand ødelægger Whiskyen.

Paa Vejen hertil Byen, oplevede han et Udslag af Høflighed, som han straks noterede.

Det var paa Hjørnet af Vesterbrogade og Værnedamsvej — en ung Mand kom paa Cykle fra Vesterbro og skulde nonchalant til at dreje

ned ad Værnedamsvej, da en pæn ældre Herre kom ham i Vejen.

Den unge Fyr strakte Hals og vrængede »Skadderho'de«!

Hvorpaa den gamle Herre tog sin Hat af og sagde »Hansen«!

PSYKOANALYSE

Den bekendte Psykoanalytiker, Baadeudlejer Jesper Morgenfrisk, sad paa sit Kontor, der stødte lige ud til Kanalen, hvor hans tre Baade laa limede til det Petroleumsfede Vand.

En stærkt osende Petroleumsovn havde allerede svedet det nederste af ham, saaledes at han nu sad i Knæbukser og høj Pande med tilhørende Furer.

En ældre Kone kom stille ind og satte sig paa Petroleumsovnen, idet hun med en Røst som bævede af mange Aars Chock ved at bo paa et Hjørne, spurgte: Kan Hr. Morgenfrisk give mig et Raad — min Søn vil absolut lære at spille Saksofon, hvor kan han det?

Nede i Kælderen, lille Frue, svarede Morgenfrisk — nede i Kælderen.

Ja, Tak — men saa er der min Mand, han er lille og svær, kan han være Mefistofeles til et Karneval?

Absolut, kære Frue, hvad ellers?

PSYKOANALYSE

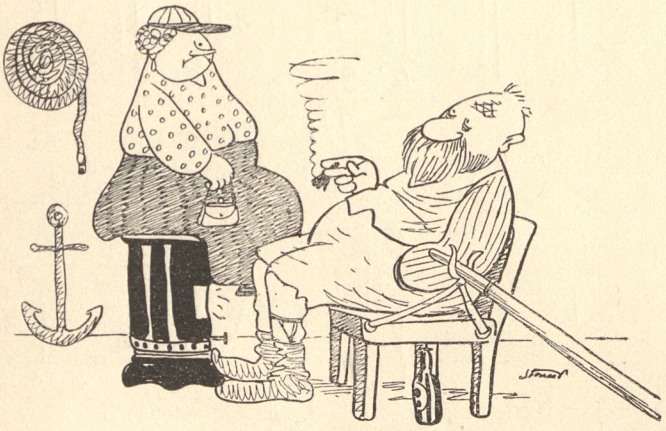

Og saa bad han mig endelig spørge dem, hvad han kunde gaa med til Fjedersko?

Morgenfrisk kløede sig paa Hagen og sagde tankefuldt — til daglig!

Konen forsvandt — men Morgenfrisk raabte til hende — og husk — har de Husbukke — saa dæk til tolv!

En Person, der længe havde holdt sig skjult i en tom Ølkasse, traadte nu frem og satte sig ugenert paa det lille Bord som stod foran Morgenfrisk.

De kender mig ikke, sagde Manden.

Jo, De kan tro, jeg kender Dem, grinede Morgenfrisk — stik over og hent seks Bajere

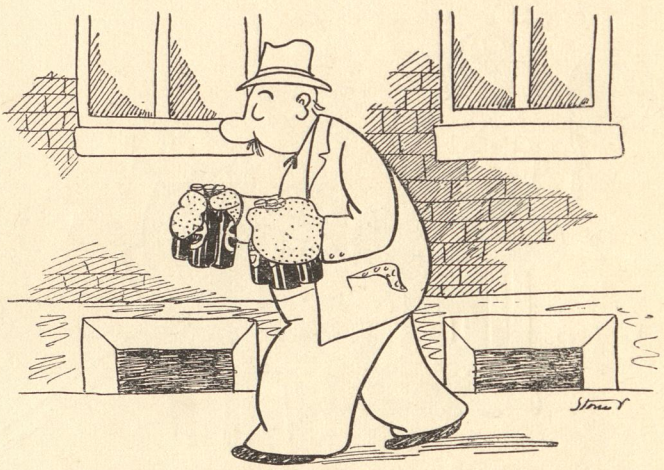

— der er meget at snakke om. Manden greb en i Luften svævende Sum og sprang som Sigfried i Fjernt fra Danmark paa letten Taa over Gaden.

Medens han var borte, fuldendte Morgenfrisk sit digre Værk om »Opstrammere ved sjælelige Konflikters indbyrdes Berøringer med Akrobatiske Tankesprings Opstaaen i Perioder«. Kapitlet handlede om »Cocktails i Varmen«. I Varmen kan nydes følgende Cocktails:

Morgenfeen.

Et halvt Glas koldt Wasser (Vand) — to Salicylpulvere — rystes godt.

Down the Road.

Seks Glas Cognac (Konjak), fire Glas Absinth — Saften af seks Oksestege, en Liter Blaasyre — og saa hurtigt op paa Fortovet.

Bad cold.

En Spiseskefuld Honning — to Kopper Kamillete og et uldent Stykke om Halsen — nydes liggende.

No Smell.

Sytten Whisky og Soda — en Æske Mentholpastiller.

Og til Slut et lille nemt Raad, man altid kan anvende baade ude og hjemme.

Raad.

Whisky fjernes let med Sodavand.

Den fremmede Mand kom nu tilbage med seks Bajere, der var saa kolde, at han paa Vejen havde maattet købe sig et Par uldne Vanter for at bære Flaskerne.

Kender og kender, sagde Morgenfrisk — selvfølgelig kender jeg Dem saadan rent ad ubevidste Baners spiralarbejdende Metamorfosiske Abstraktioners Medvirkning til Genkendelse, men Navnet husker jeg ikke?

Ja, vist — mit Navn hører til et af de ti kendteste Navne i Landet.

Lad mig se, de ti kendteste Navne, det kan vel være Jensen, Hansen, Petersen, Sørensen, Jørgensen, Madsen, Nielsen, Olsen, Rasmussen og Svendsen.

Fuldstændig rigtig, svarede Manden, det er mig — truffet lige paa en Prik.

Hr. Morgenfrisk nedskrev et pludseligt Indfald:

For Tryllekunstnere.

Man tager et Glas Øl og lader det forsvinde — det er halvtreds Øre.

Saa vendte han sig mod Jensen, som allerede havde fjernet Kapslerne paa to Bajere.

Morgenfrisk spurgte, om Manden følte Trykken for Brystet — næh, svarede han, ikke mere — ikke siden jeg holdt op med at gaa med Tegnebog.

Der blev et Øjebliks Tavshed, hvor man kun hørte Øllet risle ned i de to Herrer — saadan er alt Øls Gang, noterede Morgenfrisk og faldt i Tanker — men da de ikke var saa dybe, som han egentlig havde tænkt sig, kom han atter snart til Bevidstheden.

Han bladede i en gammel Vejviser og saa

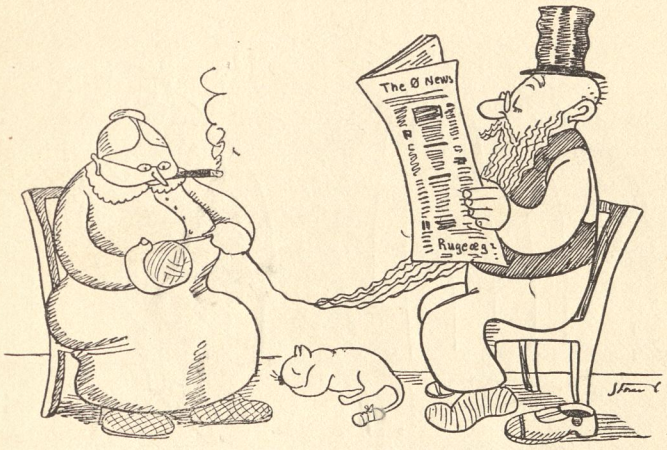

pludselig grundende frem for sig, medens han mumlede — — ved De, at Atlanterhavet er saa dybt, at selv det største Fjols ikke kan bunde — — at man i Marokko ikke alene har Sand paa Gulvet, men ogsaa paa Bordet, i Sengen og i Øjnene.

Hansen benyttede Morgenfrisk's Distraktion til at nappe Kapslerne af to Pilsnere til.

Morgenfrisk rullede Gardinet op og fortsatte — — at der paa Omø lever en Mand med Skæg af Uldgarn.

Saa faldt han i Staver, Petersen turde ikke røre ved Staverne — og tog han sig til at samle

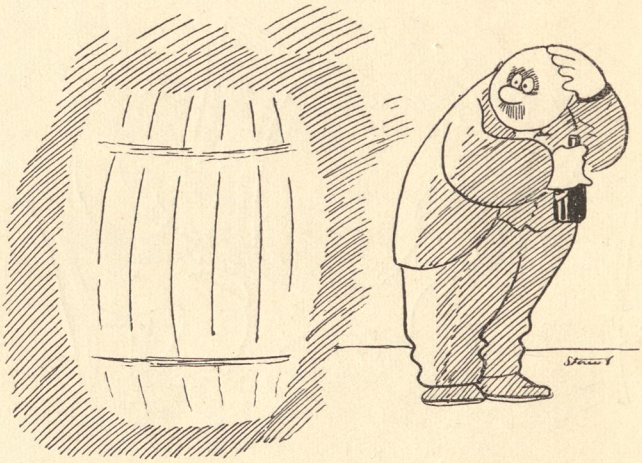

dem, kunde Dr. Morgenfrisk maaske blive til en Tønde.

Endelig vaagnede han op med de mystiske Ord — — man bør smøre Hængslerne.

Sørensen var just i Gang dermed, da Morgenfrisk atter hævede sin Røst, det lød, som om han talte gennem en Pakke Sygevat.

Løb aldrig efter Sporvognen, Konduktøren ser altid den anden Vej.

Jørgensen hørte intet — han var paa Vej efter seks til — og Morgenfrisk, der ikke havde bemærket, at Madsen var borte, hævede Pegefingeren, og i det han bevægede den foran sig,

sagde han stille — man bør i Tide tænke paa Fyrværkeri til Nytaar.

Nielsen kom nu tilbage med en hel Kasse, som han ubemærket skød ind under Bordet — og Tiden gik nu med, at Morgenfrisk forsøgte at forklare Begrebet rund — alle runde Ting, begyndte han, er runde, og naar en Ting er rund, kender man den paa sin Rundhed — skønt Rundhed er en noget misvisende Betegnelse — — lad os forudsætte — en Globus — ja, der har vi det, vent et Øjeblik — han noterede, — Vær forsigtig, naar De køber en Globus — forvis dem endelig om, at den er rigtig rund.

I det hele taget omgaas man ofte letsindigt med Ord — f. Eks. Isen er usikker — det ved man jo slet ikke, før man er sikker paa det.

Ho, ho, grinede Olsen, men tog sig i det og lod, som om han stammede og rettede det til Hobro.

Og saa er der den nye Stavemaade, fortsatte Morgenfrisk — i gamle Dage skrev man Ph i Stedet for F — det er besværligt — hvis man f. Eks. skriver Lystphiskerphoreningen agter at phorespørge — osv. Næh — det er absurd. Skaal — røg det ud af Rasmussen.

Hr. Morgenfrisk sad længe og saa ud i Rummet — det det gælder om, er at faa Klarhed paa Fænomenerne — man kan begynde ganske smaat

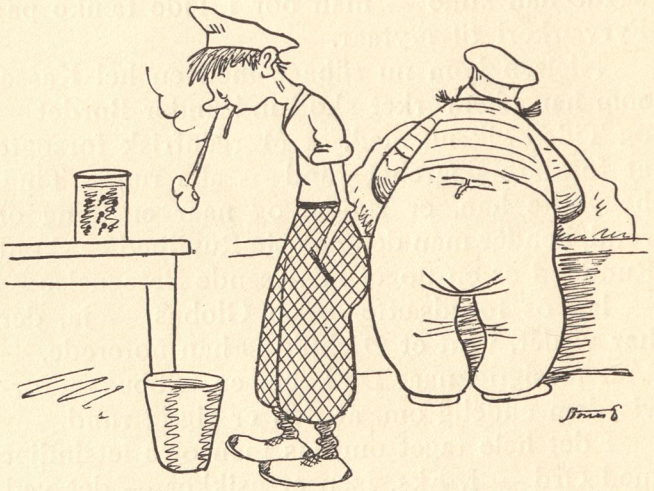

— først skal man selvfølgelig skaffe sig et Fæ — nomen har man altid hos sig — og saa kan man begynde Analysen.

Lad os sætte, at De har fremstaaende Ører og træder indad paa Fødderne — De aner ikke, hvorfor De har disse Abnormiteter — men lad os finde ud af det — —

Værs'artig, sagde Svendsen og stillede en Bajer paa Bordet, det var den næstsidste.

Hr. Morgenfrisk langede ud efter den — saa viste der sig en Dreng i Døren — han vilde leje en Baad.

Mærkeligt med Ungdommen i vore Dage,

sagde Morgenfrisk, da han atter kom ind med en Baad under Armen — mærkeligt — tror De ikke, at den Knægt vidste mere Besked om Bonitetsteorien og Sidetænkningen i Forhold til Absolutionsmekanismen end jeg nogensinde har anet — — han kendte ikke alene Bommefutten ved Fodboldsreaktioner i Barneaarene — men kunde endda transformere tretten Læresætninger af Vognvasker Pludreholms Teorier.

Jensen havde besørget den Bajer, der stod paa Bordet — et Ur dikkede et eller andet Sted — det er en Ejendommelighed, Ure altid har.

Morgenfrisk gabede. — Den flegmatiske Sammenskudsenergi vil altid optræde summarisk — selvfølgelig er der ogsaa her Afvigelser — Bagerlærling og Højdespringer Kringleknabe i Lemvig har i sin Afhandling »Hva' raver det mig« — saa træffende defineret Spørgsmaalet — hans Forsøg, som blev foretaget med Haletudser, bragte det overraskende Resultat, at Tudserne alle bestod og blev Medlemmer af »Moderne Syn paa Sagerne« — den Sammenslutning, som blev oprettet i Halmstad af Kioskejer Jägel, hvis Navn er kendt over hele Skandinavien og paa Kuba — der bor nemlig hans Nevø.

Hansen havde lagt sig paa Gulvet og var ved at blunde — men Morgenfrisk fortsatte — han udviklede Kringleknabes Teorier — bl. a. de

besynderlige Undersøgelser af Børns Trang til at rive i Stykker — under disse Eksperimenter havde han siddet og revet Mesters Aftenavis i Stykker — hvorfor han fik en paa Kassen — der indbragte Mesteren otte Aars Tugthus og Tab af de borgerlige Rettigheder anden Pinsedag.

Kringleknabe blev hædret af »Frisindet Barndom« og blev senere Borgmester i en Kælderbeværtning paa Nørrebro.

Aftenen faldt paa — fra Drengen, som havde lejet Baaden, kom der Telegram, — han var vel ankommet til Thahiti, hvor han nu var ved at skrive en Bog om den store Forsker Peter Kom-

fur, som tilbragte adskillige Aar der paa Øen for at lede efter en Æske med tre Flipper.

Det lykkedes ikke Morgenfrisk at vække Petersen — han sov som en Institution — saa lod han Sørensen ligge ganske roligt — flyttede blot Petroleumsovnen lidt bort fra Jørgensen — lagde en Avis over Madsen, lukkede Døren og lod Nielsen sove i Fred.

Han tænkte som saa, lad bare Olsen sove — naar Rasmussen i Morgen vaagner, saa ved Svendsen, hvor Udgangen er.

INDHOLD:

Tilbage til Naturen 5
En Kongres 22
Bare rolig 30
Professor Høstaks Oplevelse 37
Samojede Jensen 48
Gode Raad 59
Paa Forperronen 69
Høflighed 80
Psykoanalyse 90

Sæt ogsaa i Aar

STORM P's ALBUM

paa Ønskesedlen!

Kr. 2,25 *25. Aargang*

Orig. ukj 36-

POVL BRANNERS BØGER

HVAD skal jeg dog tage med til Patienten i Dag? Det er det staaende Spørgsmaal, naar man skal besøge en syg Slægtning eller Ven. Sidst havde man Chokolade eller Blomster med (der stod fem Buketter i Forvejen), men nu er Spørgsmaalet løst, for „Lidt Sjov paa Sengen" er udkommet

„Lidt Sjov paa Sengen" eller „Reconvalescentens Haandbog", som Undertitlen er, er en Bog af et meget broget Indhold, udmærket egnet til at underholde og beskæftige den Syge. Morsomme Raad, smaa Noveller, skrevet af Læger og Sygeplejersker, illustrerede Anekdoter, Kryds- og Tværs-Opgaver, Intelligensprøver, Ordlege, Noveller af Harald H. Lund, morsomme Tegninger af Storm P., Tegneopgaver, Dagbog og meget andet indeholder den fornøjelige Bog.

Men Folk, der *ikke* er syge eller sengeliggende, kan sandelig ogsaa more sig over Bogen. Den er lige god for Unge og Gamle, saa den maa ikke mangle paa Gavebordet.

ib. Kr. 4.50

SLM 372800